

ICCJ – Obligația citării conducătorului autorității publice

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 28 alin. (1)

Codul de procedură civilă, art. 304 pct. 5

Hotărârea prin care s-a dispus, în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, sancționarea conducătorului unei autorități publice cu amenda de 20% din salariul minim pe economie pe zi întârziere, pronunțată de instanța de executare în contradictoriu doar cu autoritatea publică obligată la emiterea actului administrativ, și fără citarea în cauză a conducătorului respectivei autorități, este nelegală, fiind dată cu încălcarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare al conducătorului autorității publice, care deși are recunoscută de legiuitor calitatea procesuală pasivă sub aspectul amenzii pe zi de întârziere, a fost pus în imposibilitatea de a formula apărări sau de a invoca eventuale excepții în cadrul litigiului astfel judecat.

Decizia nr. 659 din 9 februarie 2012

Prin acțiunea înregistrată la data de 22. 09. 2011, pe rolul Curții de Apel Oradea Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamantul CC solicitat, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. 2 și 3 din Legea nr. 554/ 2004, amendarea conducătorilor Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din cadrul A.N.R.P., amendarea directorului Priboi Mihai din cadrul A.N.R.P., acordarea de despăgubiri în cuantum de 775.000 Euro pentru neexecutarea Deciziei civile nr. 127/A/ 30. 06. 2008 a Curții de Apel Galați prin care s-a dispus acordarea de despăgubiri pentru suprafața de 1550 mp

teren situat în Galați, str. Basarabiei, nr. 21 – 23, conform Titlului VII din Legea nr. 247/ 2005, teren despăgubit la suma de 500 Euro/ mp.

A mai solicitat despăgubiri de 1.000.000 Euro și daune cominatorii de 1.000 Euro/ zi de întârziere și a chemat în garanție Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice.

Prin întâmpinare chematul în garanție Guvernul României a invocat excepția inadmisibilității cererii de chemare în garanție și excepția lipsei calității procesuale pasive a Guvernului României.

Ministerul Finanțelor Publice, prin întâmpinarea formulată, a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive în cauză și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată față de Ministerul Finanțelor Publice.

Curtea de Apel Oradea Secția de contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr.35/CA/ din 14 noiembrie 2011 a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a chemărilor în garanție Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice și a respins excepția inadmisibilității cererii de chemare în garanție.

A admis în parte acțiunea formulată de reclamantul CC în contradictoriu cu pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și a obligat pârâta la plata unor despăgubiri pentru întârziere în cuantum de 1.000 lei pe zi de întârziere, începând cu data de 9. 07. 2011, până la executarea Deciziei nr. 3347/ 09. 06. 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

A aplicat conducătorului autorității publice – președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând cu data de 9. 07. 2011 și până la executarea Deciziei nr. 3347/ 09- 06. 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a respins capetele de cerere privind obligarea pârâtei la plata despăgubirilor materiale în cuantum de 775.000 Euro și

1.000.000 Euro ca neîntemeiate și acțiunea față de pârâtul PM.

A respins cererea de chemare în garanție formulată împotriva Guvernului României și Ministerul Finanțelor Publice, ca fiind îndreptată împotriva unor părți fără calitate procesuală pasivă în cauză.

Totodată a obligat pârâta la plata către reclamant a sumei de 43,6 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele considerente:

Cu privire la excepția *inadmisibilității cererii de chemare în garanție* Curtea a găsit că este neîntemeiată, deoarece potrivit dispozițiile art. 60 și urm. Cod de procedură civilă, legea dă posibilitatea reclamantului de a formula o astfel de cerere, pentru motivul că și reclamantul poate să cadă în pretenții, prin respingerea acțiunii principale.

Curtea a reținut ca fiind întemeiată *excepția lipsei calității procesuale pasive* a chemațiilor în garanție Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice având în vedere că între reclamant și chemații în garanție nu există nici un raport juridic. Finalizarea cererii de chemare în garanție este diferită de a cererii principale, prin ea urmărindu-se rezolvarea, în cadrul aceluiași proces, a altui raport juridic și anume a celui dintre reclamant sau pârât și chematul în garanție.

Mai mult, Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice nu au calitate de pârâți în dosarul nr. 541/ 35/ 2010, astfel cum rezultă din Sentința nr. 277/ 20.10. 2010 prin care s-a constatat irevocabil că Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților nu are calitate de reprezentant legal al Guvernului României, iar pârâtul Ministerul Finanțelor Publice nu are calitate procesuală pasivă în cauză.

Pe fond instanța a constatat că prin Decizia nr. 3347 din 09.

06. 2011, pronunțată de înalta Curte de Casație și Justiție în dosar nr. 541/ 35/ 2010 a fost obligată pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să emită în favoarea reclamantului decizie de despăgubiri.

Conform dispozițiilor art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/ 2004, *„dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrației), să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.”*

Prin urmare, în termen de 30 de zile de la pronunțarea Deciziei nr. 3347/ 2011, respectiv până la data de 09. 07. 2011, pârâta Comisia Centrală pentru stabilirea despăgubirilor avea obligația de a emite decizia de despăgubire în favoarea reclamantului.

Cum o astfel de decizie de despăgubiri nu a fost emisă nici până în prezent, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/ 2004 și a obligat pârâta la plata unor despăgubiri pentru întârziere în cuantum de 1.000 lei/ zi de întârziere, începând cu data de 09. 07. 2011, până la executarea Deciziei 3347/ 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și totodată a aplicat conducătorului autorității publice, respectiv președintelui Comisiei Centrale pentru stabilirea despăgubirilor o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând cu data de 09. 07. 2011 și până la executarea Deciziei nr. 3347/ 2011.

Despăgubirile solicitate de reclamant în cuantum de 775.000 Euro și 1.000.000 Euro au fost respinse de către prima instanță, cu motivarea că nu au fost dovedite de reclamant, iar afirmația că are interes să primească despăgubirile prevăzute de Legea nr. 247/ 2005 pentru operația fiului său, nu este suficientă în lipsa altor probe.

Curtea a respins și acțiunea formulată împotriva pârâtului Priboi Mihai ca fiind neîntemeiată, deoarece acest pârât este directorul A.N.R.P., iar acțiunea formulată față de A.N.R.P. a fost respinsă ca prematură prin Sentința nr. 277/ 2010 a Curții de Apel Oradea și menținută sentința sub acest aspect de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește neexecutarea Deciziei nr. 127/ 2008 pronunțată de Curtea de Apel Galați, instanța a constatat că această hotărâre judecătorească nu este pronunțată de instanța de contencios administrativ și nu sunt aplicabile prevederile Legii nr. 554/ 2004.

În baza art. 274 Cod de procedură civilă, pârâta Comisia Centrală pentru stabilirea despăgubirilor a fost obligată la plata către reclamant a sumei de 43,6 lei cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței civile nr. 35/CA din 14 octombrie 2011 pronunțată de Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, prin care s-a solicitat admiterea acestei căi extraordinare de atac și, în principal, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță și, în subsidiar, modificarea sentinței recurate în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii reclamantului CC, cu menținerea celorlalte dispoziții din hotărâre.

Recurenta a învederat, prin motivele de recurs, în ceea ce privește aplicarea unei amenzi de 20% din salariul mediu brut pe economie conducătorului autorității publice – președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, că acesta nu a fost citat în litigiu. Or, așa cum s-a reținut și în literatura de specialitate, în toate cazurile, persoanele obligate la executarea hotărârii trebuie chemate în instanță pentru aplicarea amenzii nominal, chiar dacă obligația este strâns legată de calitatea lor (funcționare Sau ales local

având o anumită competență). Totodată, a arătat recurenta că potrivit art. 13 din Titlul VII din Legea nr. 247/2005 atribuția de emitere a deciziilor referitoare la acordarea titlurilor de despăgubire aparține Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și că președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților deși asigură conducerea lucrărilor Comisiei centrale totuși acestuia este egal cu al celorlalți membri. Prin urmare, având în vedere atribuțiile reglementate prin lege în sarcina Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, rezultă că în cazul neexecutării unei hotărâri judecătorești răspunderea aparține Comisiei în întregul său și nu președintelui, care are drept de vot egal cu ceilalți membri. În cel mai rău caz se poate aplica sancțiunea amenzii comisiei și nu președintelui acesteia, ținând seama de caracterul colegial al deciziilor adoptate și de lipsa unei subordonări ierarhice a membrilor comisiei față de președinte.

Sub aspectul obligării recurentei, în conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, la plata de despăgubiri pentru întârziere de 1.000 lei pe zi de întârziere începând cu data de 17 iulie 2011 și până la executarea sentinței civile nr. 298/CA/8 noiembrie 2010 a Curții de Apel Oradea, s-a considerat că o asemenea obligare este neîntemeiată, prin prisma următoarelor considerente:

Nu a existat în cauză un refuz nejustificat de soluționare a cererii reclamantului, și nu se poate reține pasivitatea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor de a-și îndeplini obligațiile statuate de către instanță prin hotărârile judecătorești pronunțate. Dosarul reclamantului trebuie să parcurgă întreaga procedură administrativă prevăzută de Titlul VII din Legea nr. 247/2005, iar decizia reprezentând titlul de despăgubire se emite numai în baza unui raport ce nu se poate efectua în termen de 30 de zile, astfel

că solicitarea la plata de despăgubiri de 1000 lei pe zi de întârziere este o sarcină prea oneroasă față de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Cu privire la punerea în executare a deciziei civile nr. 3347 din 9 iunie 2011, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a precizat că deși dosarul de despăgubire al reclamantului nu a fost completat cu informațiile apreciate ca necesare în etapa verificării legalității respingerii cererii de restituire în natură a imobilului notificat, dosarul de despăgubire nr. 26873/CC a fost transmis la evaluator, iar evaluatorul a comunicat, cu adresa nr. 62754/1 noiembrie 2011 că pentru efectuarea raportului de evaluare îi sunt necesare documente din care să rezulte compunerea „imobilului”.

În aceste condiții, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor va emite decizia reprezentând titlul de despăgubire numai după parcurgerea procedurii administrative prevăzute de Titlul VII din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, cererea de chemare în judecată a reclamantului fiind în consecință neîntemeiată.

În fine, cu referire la cheltuielile de judecată stabilite prin hotărârea atacată, recurenta a apreciat că acordarea acestor cheltuieli este neîntemeiată prin raportare la obiectul cauzei, fiind vorba de o obligație de a face și nu o obligație bănească. Mai mult, s-a relevat că Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor reprezintă Statul Român în litigiile ce vizează aplicarea Titlului VII din Legea nr. 247/2005, iar față de această împrejurare ea nu poate fi obligată să plătească în nume propriu cheltuielile de judecată, neexistând un buget în acest sens.

Prin concluziile scrise depuse la dosar intimatul CC a solicitat respingerea recursului ca nefondat, precum și obligarea recurenteii la plata cheltuielilor de judecată.

Recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi expuse

în cele ce urmează.

Prin cererea înregistrată sub nr. 483/35/CA/2011 la Curtea de Apel Oradea -Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamantul CC a solicitat amendarea conducătorilor Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților reprezentată de CND și AMV, amendarea directorului PM din cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, acordarea despăgubirilor pentru neexecutarea unei sentințe judecătorești în valoare de 775.000 euro. Totodată, prin aceeași cerere, reclamantul CC a chemat în judecată Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice, solicitând obligarea celor doi pârâți la plata de despăgubiri în cuantum de 1.000.000 euro și daune cominatorii de 1.000 euro pe zi de întârziere.

Prin sentința nr. 35/C A din 14 noiembrie 2011 Curtea de Apel Oradea – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a dispus, printre altele, admiterea în parte a acțiunii reclamantului în contradictoriu cu pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, cu consecința obligării pârâtei la plata unor despăgubiri pentru întârziere în cuantum de 1.000 lei pe zi de întârziere începând cu data de 9 iulie 2011 și până la executarea deciziei nr. 3347 din 9 iunie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, și a aplicării conducătorului autorității publice – președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor a unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând cu data de 9 iulie 2011 și până la executarea deciziei nr. 3347 din 9 iunie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, „(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască

sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii. (2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere”. De asemenea, conform dispozițiilor art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „Sanctiunea și despăgubirile prevăzute la art. 24 alin. (2) se aplică, respectiv se acordă, de instanța de executare, la cererea reclamantului. Hotărârea se ia în camera de consiliu, de urgență, *cu citarea părților*”.

Pe de altă parte, se reține că, în scopul respectării principiului fundamental al procesului civil al contradictorialității și implicit al dreptului la apărare, art. 85 din Codul de procedură civilă – aplicabil și în materia litigiilor de contencios administrativ potrivit art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 – prevede cu claritate că „Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea și înfățișarea părților, afara numai dacă legea nu dispune altfel”.

Se constată, în cauză, că a fost nesocotit de către instanța de executare principiul contradictorialității, în condițiile în care judecarea cererii reclamantului de a se aplica președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, amenda de 20% din salariul minim pe economie pe zi de întârziere (începând cu data de 9 iulie 2011 și până la executarea deciziei nr. 3347 din 9 iunie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal), s-a făcut fără ca această parte – căreia legiuitorul îi recunoaște, prin art. 24 alin. (2) din legea contenciosului

administrativ, calitate procesuală pasivă, sub aspectul amenzii pe zi de întârziere – sa fie citată în proces. A fost încălcat, în același timp, și principiul dreptului la apărare, președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor nefiind în măsură să formuleze apărări și să invoce eventuale excepții.

În raport cu cele mai sus arătate, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 punctul 5 din Codul de procedură civilă („când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2”), în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și a art. 312 alin. (1) – (3) și art. 313 din Codul de procedură civilă, recursul declarat de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor împotriva sentinței nr. 35/CA din 14 noiembrie 2011 a Curții de Apel Oradea – Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, a fost admis, hotărârea atacată a fost casată iar cauza a fost trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe.

ICCJ – Obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sub sancțiunea plății daunelor cominatorii

Legislație relevantă:

art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004

Din conținutul dispozițiilor art. 24 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, rezultă că se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri de întârziere, numai în cazul în care termenul de punere în executare a hotărârii judecătorești nu este respectat.

Prin urmare, obligarea unei autorități publice la plata daunelor cominatorii anterior împlinirii termenului în interiorul căruia aceasta are obligația să execute hotărârea, este nelegală.

Decizia nr. 1048 din 28 februarie 2012

Prin sentința nr.2485 din 29 martie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantii WT și WMA, în contradictoriu cu pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, și a obligat pârâta să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire, în maximum 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, sub sancțiunea daunelor cominatorii de 300 lei/zi de întârziere și sub sancțiunea amenzii conform art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004. Prin aceeași sentință, instanța de judecată a respins cererea reclamantei privind plata daunelor morale, ca neîntemeiată și a obligat pârâta la plata sumei de 500 lei reprezentând cheltuieli de judecată, admise în parte.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin Dispoziția nr. 1554/31.03.2004, Primarul Municipiului Arad a propus acordarea de măsuri reparatorii constând în drepturi bănești de 405.907.635 lei (calculate la 23.01.2004), pentru cota de $\frac{1}{4}$ din apartamentele 6,8 și 9 situate în Arad, petenților WT și WG, pentru cota $\frac{1}{4}$ din terenul aferent

acestora, transmițându-se dreptul de folosință special prevăzut de titlul II art. 2 din OUG nr.184/2001.

De pe urma defunctului WG, decedat la 21.02.2009, a rămas moștenitoare soția sa, WMA.

Dispoziția și actele ce au stat la baza acesteia au fost înaintate Secretariatului Comisiei Centrale.

În analiza legalității respingerii cererii de restituire în natură, pârâta a constatat, conform apărărilor formulate prin întâmpinare, lipsa unor înscrisuri (privind suprafețele apartamentelor, acte privind calitatea de moștenitor, situația încasării despăgubirilor, acte de identitate).

A arătat pârâta că dosarul a fost repartizat evaluatorului desemnat aleatoriu.

Din actele depuse la dosar rezultă că la data de 4 mai 2010, reclamantii au comunicat pârâtei copiile actelor privind calitatea de moștenitor și celor de identitate.

La dosar au fost depuse copiile declarațiilor cu semnătura legalizată ale petenților referitoare la faptul că nu au primit despăgubiri referitoare la vreun imobil din România și adresa nr. 2646/840/11.07.2001 a SC „R” SA Arad din care rezultă suprafețele apartamentelor preluate de stat în baza Decretului 92/1950.

Se constată că de la emiterea dispoziției de soluționare a notificării au trecut șapte ani, că la dosar au fost depuse toate actele solicitate de Comisia Centrală, iar dosarul a fost înaintat expertului desemnat de autoritate în vederea întocmirii raportului de evaluare.

Instanța de fond reține că prin Legea nr.247/2005 nu au fost stabilite termene speciale de soluționare a cererilor, devenind aplicabile astfel dispozițiile de drept comun, prevăzute de Legea contenciosului administrativ.HG nr.

Conform art. 1 alin. 1 coroborat cu art. 8 alin. 1 din legea nr. 554/2004: „se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri”.

Termenul legal de 30 de zile de soluționare a cererii fiind depășit, se constată că propunerea acordării de despăgubiri este emisă în martie 2004, fiind depășit orice termen rezonabil justificat de încărcătura autorității competente în emiterea titlului.

Statul, prin instituțiile sale, răspunde atât pentru culpa persoanelor vinovate de neîndeplinirea sarcinilor în cadrul autorității, dar și pentru organizarea necorespunzătoare a activității de executare a legii, concretizată în lipsa cadrului administrativ necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor legale în cadrul unor termene rezonabile. Astfel, împrejurarea că pe rolul Comisiei sunt înregistrate foarte multe dosare reprezintă o justificare a lipsei oricărei intenții în întârzierea produsă, dar nu absolvă autoritatea de culpă în condițiile în care persoanele îndreptățite au conform legii dreptul la soluționarea oricărei cereri într-un termen rezonabil, cel de drept comun fiind de 30 de zile.

Având în vedere aceste considerente și prevederile art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, se impune obligarea pârâtei la emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire, sub sancțiunea daunelor cominatorii în caz de neexecutare a obligației în cuantum de 300 lei pe zi de întârziere și sub sancțiunea amenzii conform art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004.

Instanța de fond a apreciat că cererea de obligare a pârâtei la plata despăgubirilor pentru daune morale nu este dovedită, având în vedere că reclamantii nu au justificat daunele morale care le-ar fi fost produse prin nesoluționarea cererii, și față de cadrul complex în care se desfășoară procesul

administrativ de stabilire și plată a despăgubirilor.

Împotriva acestei sentințe, considerând-o netemeinică și nelegală, a declarat recurs pârâta.

În motivarea recursului formulat, recurenta-pârâtă a susținut în esență că sentința atacată este nelegală și netemeinică întrucât cererea precizatoare a acțiunii reclamanților nu le-a fost comunicată, iar suma stabilită cu titlu de despăgubiri de 405.907.635 ROL reprezintă valoarea cotei de $\frac{3}{4}$ din apartamentele cu nr. 1, 2, 3, 4, 5 și 7 din care a fost scăzută valoarea de $\frac{1}{4}$ din apartamentele 6, 8 și 9 (cotă atribuită în natură).

Astfel, susține recurenta că intimații-reclamanți dețin în proprietate în întregime apartamentele 6, 8 și 9 și au dreptul la despăgubiri pentru cota de $\frac{3}{4}$ din apartamentele 1, 2, 3, 4, 5 și 7 din care urmează a fi scăzută cota de $\frac{1}{4}$ din apartamentele 6, 8 și 9, având în vedere că dosarul de despăgubire al acestora cuprinde trei dispoziții emise de primărie.

Se critică sentința atacată și în ceea ce privește stabilirea termenului de 30 de zile sub sancțiunea de daune cominatorii de 300 lei/zi de întârziere și a amenzii conform art. 24 alin.(2) din Legea nr. 554/2004, recurenta apreciind că instanța de fond a stabilit o obligație extrem de oneroasă în sarcina sa, prezumând neîndeplinirea obligației impusă de aceasta.

Un alt aspect criticat de recurentă vizează obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, apreciind că în ceea ce privește cuantumul acestora, instanța de fond avea posibilitatea aplicării dispozițiilor art. 274 alin.(3) Cod procedură civilă.

În drept au fost invocate dispozițiile HG nr. 361/2005, Legea nr. 10/2001 republicată, Legea nr. 247/2005, HG nr. 1095/2005.

Intimații-reclamanți WT și WMA au depus note scrise solicitând respingerea recursului formulat de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Înalta Curte constată că recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

1. Cu privire la criticile formulate de recurenta-pârâtă vizând încălcarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare în raport de necomunicarea cererii precizatoare formulată de reclamanți la data de 22 martie 2011.

Instanța de control judiciar constată că susținerile recurente-pârâte sunt nefondate întrucât, astfel cum s-a menționat în practica încheierii din 22 martie 2011, reclamanții au precizat că își retrag susținerile privind cota de $\frac{1}{4}$ din terenul aferent menționând că din eroare a fost specificat și terenul în petitul acțiunii.

Potrivit art. 132 teza a II-a pct.2, „cererea nu se socotește modificată și nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță, când reclamantul mărește sau micșorează câtimea obiectului cererii”.din perspectiva acestor prevederi procedurale se constată că în mod corect instanța de fond a reținut prin încheierea din data de 22 martie 2011 restrângerea cererii reclamanților fără a încălca nici principiul contradictorialității și nici dreptul de apărare al recurente-reclamante.

2. În ceea ce privește criticile recurente-pârâte privind obligarea la emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire în conformitate cu Dispoziția nr. 1554/31 martie 2004 emisă de Primarul municipiului Arad privind propunerea de acordare a măsurilor reparatorii, constând în drepturi bănești de 405.907.635 lei, instanța de control judiciar constată că acestea sunt nefondate.

Astfel, nu pot fi reținute susținerile recurenteii potrivit căroră cererea formulată de reclamanți ar fi lipsită de interes și că instanța de fond nu și-a exercitat rolul activ în a stabili în mod cert obiectul cauzei.

Intimații-reclamanți au supus controlului instanței de contencios administrativ refuzul nejustificat al autorității administrative de a elibera actul administrativ, respectiv decizia reprezentând titlul de despăgubire pentru suma ce va fi stabilită prin raportul de evaluare a despăgubirilor propuse prin Dispoziția nr. 1554/31 martie 2004 emisă de Primăria Municipiului Arad privind acordarea de măsuri reparatorii pentru cota de $\frac{1}{4}$ din apartamentele 6, 8 și 9 situate în Arad, și acordarea dreptului de folosință special prevăzut de titlul II art. 2 din OUG nr. 184/2001 pentru terenul aferent.

În mod corect instanța de fond a reținut prin sentința criticată că de la emiterea dispoziției de soluționare a notificării au trecut șapte ani și că la dosar au fost depuse toate actele solicitate de intimata-pârâtă, astfel că întârzierea în emiterea titlului reprezintă o încălcare a termenului rezonabil, calculat de la data sesizării autorității publice competente, în cadrul procedurii administrative preliminare și până la momentul finalizării procedurilor judiciare, prin pronunțarea hotărârii judecătorești irevocabile.

Criticile recurenteii-pârâte potrivit căroră suma de 405.907.635 lei reprezentând drepturi bănești propusă ca măsuri reparatorii prin Dispoziția nr. 1554/31 martie 2004 pentru cota de $\frac{1}{4}$ din apartamentele 6, 8 și 9 situate în Arad, imobile care au fost restituite în natură reclamanților, având în vedere și celelalte două dispoziții nr. 1552/31 martie 2004 și 1553/31 martie 2004 emise de Primăria Arad, sunt irelevante în cauză, întrucât prin cererea formulată reclamanții au solicitat obligarea autorității pârâte la emiterea titlului de despăgubire

pentru suma se va fi stabilită prin raportul de evaluare, iar instanța de fond a obligat la emiterea deciziei în termen de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, având în vedere dispozițiile art. 18 alin.1 și art. 8 alin.1 din Legea nr. 554/2004.

3. În ceea ce privește criticile recurente cu privire la obligarea acesteia la plata daunelor cominatorii de 300 lei/zi de întârziere sub sancțiunea amenzii conform art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte le apreciază ca fiind fondate, instanța de fond soluționând în mod greșit acest capăt de cerere.

Potrivit dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 554/2004 a fost reglementată o procedură specială de sancționare a autorităților, în cazul în care acestea nu execută hotărâri definitive și irevocabile. Această procedură este însă subsecventă actualei etape judiciare, astfel că obligarea la plata daunelor cominatorii prin hotărârea criticată, apare ca neîntemeiată, ca și aceea vizând aplicarea amenzii prevăzute de art. 24 alin.2 din Legea nr. 554/2004.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin.1 din Legea nr. 554/2004 modificată și completată prin Legea nr. 262/2007, „executarea hotărârii definitive și irevocabile date în contencios administrativ se face în temeiul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Numai în cazul în care termenul nu este respectat se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri de întârziere, conform alin.(2) al art. 24 din lege.

Având în vedere aceste prevederi legale, rezultă că atâta timp cât textul de lege prevede un termen în interiorul căruia autoritatea publică este obligată să execute hotărârea, în speță să emită decizia de acordare a despăgubirilor, este nejustificată obligarea acesteia la plata daunelor cominatorii.

În ceea ce privește aplicarea amenzii prevăzute de dispozițiile art. 24 alin.(2) din Legea nr. 554/2004, este de observat că dispozițiile alin.(3) ale aceluiași articol, precizează că „neexecutarea din motive imputabile” sau nerespectarea hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ, fapt ce constituie infracțiune și s sancționează de lege, astfel că, numai în caz de refuz de executare, la cererea reclamantului se poate analiza care a fost natura motivelor pentru care nu s-a realizat executarea hotărârii.

4. Criticile recurentei-pârâte cu privire la obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată sunt nefondate, întrucât instanța de fond a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art. 274 alin.(1) și alin.(3) Cod procedură civilă, apreciind în raport de aceste dispoziții legale, cuantumul cheltuielilor de judecată datorate.

Având în vedere toate aceste considerente, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 312 alin.(1) și (3) Cod procedură civilă a admis recursul formulat a modificat în parte sentința atacată, în sensul că a respins cererea de acordare a daunelor cominatorii și cea privind aplicarea amenzii prevăzute de art. 24 alin.(2) din Legea nr. 554/2004 menținând celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

ICCCJ – Rambursare cu întârziere a TVA. Obligația statului de a asigura recuperarea de către contribuabil într-o manieră adecvată și în întregime a sumei datorate

Legislație relevantă:

0.G. 92/2003, art. 70 și art.124

În virtutea principiului neutralității fiscale, ce transpune în plan fiscal principiul general al nediscriminării, și în acord cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, statul datorează dobânzi în cazul rambursării cu întârziere a TVA.

Neacordarea de dobânzi pentru rambursarea cu întârziere a TVA este de natură să poziționeze contribuabilul îndreptățit la respectiva rambursare într-o poziție de discriminare față de un alt contribuabil, competitor de-al său care, fie nu a fost pe poziție de rambursare TVA ci pe poziție de plată TVA, fie a beneficiat de o rambursare imediată și fără întârziere a TVA.

Decizia nr. 1084 din 29 februarie 2012

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 25.09.2009, reclamanta S.C. PP SRL Timișoara a

chemat în judecată pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să fie obligată pârâta la plata despăgubirilor către reclamantă aferentă unor activități de inspecție fiscală efectuate cu nerespectarea termenelor și a dispozițiilor legale, despăgubiri în sumă de 4.099.130 lei cu dobânzi de 0,1 %/zi aferente acestei sume începând cu data de 7 august 2009 până la data plății efective; cu plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, începând cu anul 2005, societatea a făcut obiectul unor inspecții fiscale repetate ale inspectorilor ANAF – DGAMC, inspecții nejustificate de lungi în urma cărora societatea a fost obligată să-și blocheze activitatea, personalul suferind astfel pierderi importante prin stoparea mai multor operațiuni comerciale datorită fie măsurilor nelegale dispuse de autoritatea fiscală, fie întârzierii nejustificate a restituirii de la buget a unor sume importante de bani.

Daunele pretinse de reclamantă au fost defalcate după cum urmează:

1) Suma de 203.319 lei – majorări de întârziere și penalități aferente impozitului pe profit de 148.646 lei, pentru prejudiciul generat de finalizarea cu întârziere a constatărilor din PV 11/2005, reclamanta apreciind că organul fiscal avea obligația legală să finalizeze raportul de inspecție fiscală din 2005, în aceeași zi, conform art. 109 alin.1 și 2 Cod procedură fiscală.

2) Suma de 29.210 lei – majorări de întârziere și penalități aferente unui TVA de 99.015 lei pentru aceleași considerente ca și suma anterioară.

3) Suma de 529.844 lei – dobânzi aferente sumei de 1.451.737 lei solicitate la rambursare prin decontul din 25.05.2007,

scadent la 10.07.2007 și din care s-a rambursat suma de 893.498 lei abia la 23.02.2009, dobânzile fiind calculate conform art. 124 Cod procedură fiscală.

4) Suma de 431.915 lei – dobânzi aferente sumei de 3.019.450 lei solicitată la restituire cu titlu de suprasolvire (impozit plătit în plus din eroare) la impozitele pe veniturile microîntreprinderilor și pe dividendele persoanelor juridice, scadente la restituire la 12.07.2008 (prima zi după expirarea termenului de 6 luni în care inspecția fiscală trebuia finalizată conform art. 104 alin.2 Cod procedură fiscală), din care s-a restituit suma de 1.799.647 lei la data de 9.03.2009.

5) Suma de 986.736 lei – penalități contractuale pretinse de S.C. „CP” SRL Biharia în dosarul comercial nr. 6190/111/2008, plus penalități de 0,2% pe zi de întârziere de la data rămânerii definitive a sentinței până la plata unui preț de 1.941.813, 80 lei aceleiași societăți, reclamanta arătând că a fost obligată la plata acestei sume printr-o hotărâre judecătorească definitivă în executarea căreia au fost blocate conturile societății, fapt ce a pus-o în imposibilitatea de a plăti datoriile curente și de a restitui creditele contractate, existând astfel o legătură de cauzalitate între întârzierea rambursării TVA respectiv restituirea impozitelor arătate și imposibilitatea reclamantei de a plăti prețul pretins de antreprenor.

6) Suma de 441.175 lei – reprezentând diferență de curs la suma de 1.451.737 lei ce putea fi restituită băncii creditoare la 10.07.2007 și nu a fost restituită din cauza rambursării cu întârziere a TVA-ului.

7) Suma de 355.318 lei reprezentând diferență de curs la suma de 1.799.647 lei care putea să fie restituită băncii creditoare la data de 12.07.2008 și nu a fost restituită din cauza restituirii cu întârziere a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor și pe dividendele persoanelor juridice.

8) Suma de 1.121.613 lei – onorarii pentru consultanța juridică, fiscală și contabilă angajată în cauză și care a fost necesară pentru a asigura exprimarea unei poziții legale pertinente pe parcursul inspecției fiscale.

Reclamanta a mai arătat că a îndeplinit procedura administrativă prealabilă prin cererea nr.983761/22.06.2009 la care pârâta nu a formulat nici un răspuns până la data introducerii cererii,

În drept a invocat dispozițiile art. 227 alin.2 Cod procedură fiscală și Legea nr.554/2004.

Pârâta a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În privința despăgubirilor solicitate, se arată că acestea sunt neîntemeiate întrucât inspecția fiscală s-a realizat cu respectarea legislației în vigoare.

Astfel, în ceea ce privește plata sumei reprezentând majorări de întârziere și penalități aferente impozitului pe profit se arată că societatea nu a solicitat restituirea impozitului pe profit în sumă de 148.646 lei și ca atare nu poate solicita majorări de întârziere sau penalități față de dispozițiile exprese ale OMFP 1899/2004.

În privința sumei de 29.910 lei reprezentând majorări și penalități aferente unui TVA de 99.015 lei se arată că această sumă a fost respinsă la rambursare atât prin PV 11/2005 cât și prin decizia de impunere nr.445/2008 făcând parte din TVA-ul total de 166.198 lei respins la rambursare și deci reclamanta nu are un temei legal pentru a solicita majorările respective.

În privința sumei de 431.915 lei reprezentând dobânzi aferente sumei de 3.019.450 lei solicitată la restituire în data de 12.07.2008 și pentru care s-a restituit suma de 1.799.647 lei în data de 9.03.2009 se arată că reclamanta a solicitat

pârâtei efectuarea de compensări din suma totală pentru stingerea unor obligații restante, compensare ce a operat până la nivelul sumei de 1.219.803 lei astfel încât a rămas de restituit suma de 1.799.647 lei pentru care restituirea s-a realizat ca urmare a adreselor reclamantei din 31.12.2008, 24.02.2009 și 3.03.2009. Deciziile de restituire au luat în considerare cererea din 3.03.2009 și câtă vreme nu au fost contestate sumele stabilite la restituire, acestea au fost restituite în termen de 5 zile de la data cererii.

În privința sumei de 986.736 lei penalități contractuale pretinse de SC CP SRL pârâta arată că legislația în vigoare nu prevede acordarea unor asemenea sume și nu rezultă legătura de cauzalitate între fapta reclamantei de a nu-și onora plățile către această societate și neprimirea la termen a sumelor de la bugetul de stat.

În privința sumei de 441.175 lei se arată că o asemenea cerere este inadmisibilă întrucât nu există o hotărâre judecătorească irevocabilă prin care să se constate că suma contestată este nedatorată.

În privința sumei de 1.121.613 lei reprezentând onorarii pentru consultanță juridică susține că solicitarea reclamantei este neîntemeiată întrucât angajarea consultanței juridice, fiscale și contabile a fost opțiunea reclamantei.

Reclamanta și-a precizat ulterior acțiunea, în sensul chemării în judecată a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice conform prevederilor art.227 alin.2 Cod procedură fiscală, solicitând totodată și anularea adresei nr. 1061846/10.12.2009 emisă de ANAF prin care s-a respins plângerea prealabilă.

A arătat reclamanta că răspunderea prevăzută de art.227 alin.2 Cod procedură fiscală intervine ca urmare a prejudiciului adus de către funcționarii din cadrul organelor fiscale prin întârzierea decontului de TVA din 25.05.2007 și a inspecției

fiscale începute la 11.01.2008 și a valorificării constatărilor din PV 11/2005, rezultând astfel trei situații de răspundere: prima vizează soluționarea peste termenul legal de 45 de zile a decontului de TVA din 25 mai 2007; a doua se referă la soluționarea peste termenul legal de 6 luni a inspecției fiscale începută la 11.01.2008 ce a avut ca efect prejudiciul arătat la pct.4 și 6 din acțiune și a treia se referă la soluționarea tardivă a constatărilor cuprinse în procesul verbal de control din 16 mai 2005, neexistând nicio piedică pentru valorificarea de îndată a constatărilor respective.

În opinia reclamantei, dacă decizia de impunere ar fi fost emisă într-un termen rezonabil atunci nu s-ar fi înregistrat obligații fiscale accesorii de genul majorărilor de întârziere stipulate, întrucât ar fi putut plăti imediat taxele și impozitele aferente.

Reclamanta a opinat că prejudiciul pretins nu provine din nelegalitatea unui act administrativ fiscal ci din nelegalitatea întârzierii finalizării inspecțiilor fiscale din anii 2005-2008.

Majorările de întârziere pretinse vizează, pe de o parte, sumele reprezentând majorări de întârziere calculate la obligațiile fiscale constatate în 2005 și valorificate la 19.12.2008, precum și sumele reprezentând majorări ca și prejudiciu cauzat prin întârzierea în emiterea deciziei de impunere.

Pe de altă parte, dobânzile solicitate au fost calculate la sumele înscrise în decontul TVA nerambursate în termenul legal, precum și dobânzile aferente sumei solicitată la restituire cu titlu de suprasolvire.

Prin întâmpinarea depusă la termenul de judecată din 22.03.2010, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș în numele Ministerului Finanțelor Publice a invocat în

principal lipsa calității procesuale pasive a Ministerului Finanțelor Publice, arătând că, în speță, Statul Român este reprezentat de pârâta ANAF așa cum rezultă din prevederile art. 227 alin.2 Cod proc.fiscală și HG 108/2008.

Pe fondul cauzei, s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, arătându-se că în privința impozitului pe profit societatea a achitat din proprie inițiativă suma de 106.985 lei, iar împotriva procesului verbal aceasta a depus contestație ce a fost suspendată conform OG 92/2003, fapt de care societatea a fost înștiințată. Decizie de impunere a fost emisă după soluționarea cauzei penale și nu a fost contestată în cauză.

În privința TVA-ului în sumă de 99.015 lei se arată că acesta a fost achitat de reclamantă după emiterea deciziei de impunere nr.445/2008 iar plata accesoriilor la suma achitată cu întârziere se justifică și nu reprezintă un prejudiciu câtă vreme debitul a fost datorat iar reclamanta nu a contestat decizia de impunere.

Suma de 528.844 lei reprezentând dobânzi aferente sumei de 1.451.737 lei solicitată la rambursare prin decontul din 25.05.2007 nu poate constitui prejudiciu datorită faptului că TVA-ul solicitat a fost rambursat societății în urma finalizării inspecției fiscale și a emiterii deciziei de impunere necontestată. Pârâta a arătat că verificarea cererii de rambursare a presupus efectuarea unui control fiscal în conformitate cu prevederile OMFP 185/2007, iar pentru stabilirea stării de fapt fiscale s-a impus efectuarea de verificări încrucișate ce au condus la suspendarea inspecției fiscale.

Suma de 431.915 lei reprezentând dobânda aferentă sumei de 3.019.450 lei solicitată cu titlu de suprasolvire nu poate constitui prejudiciu datorită faptului că se putea restitui numai după definitivarea inspecției fiscale și emiterea deciziei de impunere.

Prin cererea depusă la termenul de judecată din 10.01.2011, reclamanta și-a modificat câtimea obiectului acțiunii, solicitând despăgubiri și dobânzi în sumă de 3.794.218 lei cu dobânzi stabilite conform art. 124 Cod proc.fiscală începând cu data de 7.08.2009 și până la data plății efective precum și cheltuieli de judecată în sumă de 37.419 lei reprezentând onorariu expert, onorariu avocat și taxă judiciară de timbru precum și onorariu de succes în sumă de 386.230 lei.

Prin încheierea din data de 26.04.2010, instanța a admis excepția lipsei calității de reprezentant a Statului Român de către Ministerul Finanțelor Publice, stabilind că, în speța de față, calitatea de reprezentant al Statului Român revine pârâtei Agenția Națională de Administrare Fiscală care în conformitate cu prevederile art. 4 alin.2 pct.37 din HG 109/2008 reprezintă statul în fața instanțelor și a organelor de urmărire penală, ca subiect de drepturi și obligații privind raporturile juridice fiscale și alte activități ale agenției, instanța statuând astfel că în prezenta cauză pârâta ANAF participă atât în nume propriu cât și în calitate de reprezentant al Statului Român, față de dispozițiile art. 227 alin.2 Cod procedură fiscală.

Curtea de Apel Timișoara – Secția comercială și de contencios administrativ, prin sentința nr. 1 din 10 ianuarie 2011, a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată și precizată de reclamanta SC PP SRL în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală și Statul Român prin Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut în esență că reclamanta se consideră prejudiciată prin faptul că inspecția fiscală a fost soluționată cu depășirea termenului de 45 de zile reglementat de art.70 Cod procedură fiscală coroborat cu OMFP 967/2005, solicitând astfel acordarea de despăgubiri în sumă de 530.738 lei dobânzi aferente sumei de 893.498 lei scadentă la rambursare la 10.07.2007 dată la care trebuia finalizată inspecția fiscală

în termen de 45 de zile, iar suma efectiv rambursată a fost primită de reclamantă abia la 23.02.2009, fiind calculate astfel despăgubiri prin raportare la cuantumul dobânzilor legale prevăzute de art.124 din OG 92/2003.

Pentru a antrena răspunderea patrimonială a statului și unităților administrativ teritoriale pentru prejudiciile cauzate contribuabililor de funcționarilor publici din cadrul organelor fiscale în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în condițiile art.227 alin.2 Cod procedură fiscală, trebuie îndeplinite mai multe condiții, în speță, să existe un act administrativ atacat ilegal, actul respectiv să fi cauzat reclamantei un prejudiciu, să existe un raport de cauzalitate între actul administrativ ilegal și prejudiciu, condiție comună oricărei forme a răspunderii juridice și care-și găsește motivația în teza potrivit căreia: pentru ca răspunderea să se declanșeze și un subiect să fie tras la răspundere este necesar ca rezultatul ilicit să fie consecința nemijlocită a acțiunii sale, precum și condiția culpei autorității publice câtă vreme această formă a răspunderii este una subiectivă.

Raportându-se la dispozițiile precitate și la situația de fapt, prima instanță a constatat că nu sunt întrunite elementele antrenării răspunderii patrimoniale administrative, în condițiile în care prelungirea duratei inspecției fiscale anticipate este rezultatul unor factori obiectivi și nu provine din culpa organului fiscal sau din neîndeplinirea de către acesta a obligațiilor legale.

Astfel, din dispozițiile cuprinse în OMFP 967/2005 la Cap.I lit.B pct. 4 și la Cap.II lit.c pct.6 , rezultă că regula o reprezintă soluționarea decontului în termen de 45 de zile, dar în același timp legislația prevede posibilitatea prelungirii acestui termen până la comunicarea informațiilor necesare soluționării cererii de rambursare, în fapt, nefiind posibilă soluționarea parțială a decontului ca urmare a comunicării rezultatului verificărilor la 10.09.2007și

respectiv 17.09.2007, întrucât prevederile aceluiași OMFP 967/2005 la Cap.II lit.C pct.6 arată că prelungirea termenului de soluționare se realizează pentru întreaga solicitare de rambursare, iar nu pentru sume parțiale.

De asemenea, măsura suspendării inspecției fiscale s-a impus până la finalizarea verificărilor încrucișate în conformitate cu prevederile art. 2 lit.a din Ordinul ANAF 708/2006, iar necesitatea efectuării acestor controale a reprezentat rezultatul dreptului de apreciere a organului fiscal ce era îndreptățit a constata relevanța stărilor de fapt fiscale urmând a adopta soluția admisă de lege pe baza unor constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză (art.6 Cod procedură fiscală).

În aceste condiții, instanța a apreciat că nesoluționarea în termenul legal a cererii de rambursare nu este rezultatul unei atitudini culpabile a organelor fiscale, fiind rezultatul unor cauze obiective ce țin de încadrarea decontului de TVA ca și decont cu risc fiscal mare, ce a presupus inspecție fiscală anticipată, precum și aceea că în cursul inspecției fiscale anticipate s-a impus efectuarea unor controale încrucișate ce au determinat suspendarea inspecției fiscale în conformitate cu prevederile Ordinului ANAF 708/2006, toate constatările privind rambursarea TVA fiind menționate la punctul III pct.3 din cuprinsul raportului de inspecție fiscală, presupunând analiza unor operațiuni complexe ale reclamantei și a unui număr de facturi verificate ce au depășit pragul de semnificație stabilit de organul fiscal.

Prima instanță a mai avut în vedere și faptul că pârâta a solicitat ANAF – Direcția legislație și proceduri fiscale un punct de vedere cu privire la modul de interpretare din punct de vedere legal a problemei privind taxa pe valoare adăugată, față de punctele divergente existente între echipa de inspecție fiscală inițială, care a refuzat finalizarea inspecției, și conducerea D.G.A.M.C. ceea ce a determinat schimbarea echipei de inspecție, care a fost nevoită să

reanalizeze constatările cuprinse la Cap.III pct.3 și să finalizeze inspecția fiscală prin întocmirea raportului 18507/19.12.2008 în perioada 16.12-19.12.2008, toate aceste aspecte fiind cuprinse detaliat în raportul de inspecție fiscală analizat.

În concluzie, în lipsa unei fapte ilicite, instanța a apreciat că nu poate da curs cererii reclamantei de acordare a despăgubirilor solicitate, nici în ceea ce privește dobânzile calculate la suma efectiv rambursată conform art. 124 din OG 92/2003 și nici în ceea ce privește penalitățile contractuale pretinse de S.C. CP S.R.L. Biharia sau cele legate de plata creditului bancar, față de aceste din urmă, instanța reținând că nu există o legătură de cauzalitate între data soluționării decontului de rambursare TVA și alte obligații curente de plată ale reclamantei.

2. În ceea ce privește cheltuielile cu consultanța fiscală și contabilă pe care reclamanta susține că a fost obligată a le efectua având în vedere durata inspecției fiscale, instanța a reținut că reclamanta avea dreptul conform art. 106 alin.3 Cod procedură fiscală, de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică, iar cheltuielile efectuate, deductibile de la calculul profitului impozabil în condițiile art. 21 alin.4 lit. m Cod fiscal, astfel încât, reclamanta nu poate pretinde obligarea pârâtei la plata directă a acestor sume cu titlu de despăgubiri.

3. În privința cauzei de răspundere legată de finalizarea cu întârziere a procesului verbal de control nr.11/16.05.2005, prima instanță a reținut că prin procesul verbal nr.11/16.05.2005 întocmit de către D.G.F.P. Timiș s-a stabilit în sarcina reclamantei un impozit pe profit suplimentar în sumă de 255.632 RON din care reclamanta a achitat în timpul controlului suma de 106.985 lei, rămânând o diferență de 148.646 RON pentru care prin decizia de impunere nr.445/19.12.2008 s-au calculat majorări de întârziere în sumă de 296.912 lei. De asemenea prin același

proces verbal s-au stabilit în sarcina reclamantei TVA suplimentar în sumă de 99.015 RON, cu dobânzile și penalitățile aferente, în timpul controlului fiind calculate majorări de întârziere pe perioada 1.04.2005-31.07.2008 în sumă de 26.687 RON și penalități de 2.523 RON.

Prima instanță a reținut că art.109 alin.(2) C.proc.fiscală nu face nicio referire la termenul în care se emite decizia de impunere față de întocmirea raportului de inspecție fiscală și din această perspectivă apare ca fiind pertinentă apărarea pârâtei potrivit căreia nu s-a procedat la emiterea deciziei de impunere până la finalizarea cauzei penale, în condițiile în care controlul a fost solicitat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în baza Ordonanței nr.171/D/P/2003.

De asemenea, a mai reținut că la data întocmirii procesului verbal nr.11/16.05.2005, reclamanta putea formula contestație administrativă numai împotriva unei decizii de impunere, în condițiile art. 205 din Cod procedură fiscală, iar nu și împotriva unui proces verbal de constatare, din această perspectivă fiind înlăturate argumentele reclamantei potrivit cărora prin nesoluționarea contestației aceasta a concluzionat că nu mai datorează sumele respective.

Constatățile cuprinse în procesul verbal nr.11/16.05.2005 au fost valorificate de organele fiscale prin emiterea deciziei de impunere 445/19.12.2008 pe care reclamanta nu a contestat-o în speță, astfel încât nici nu putea solicita prin expertiza contabilă efectuată în cauză o recalculare a majorărilor de întârziere astfel stabilite.

Decizia de impunere nr.445/19.12.2008 a stabilit un impozit pe profit de 148.646 lei rămas neachitat și pentru care s-au calculat majorări de întârziere iar în condițiile în care reclamanta nu a atacat acest act administrativ fiscal pentru a obține reparația morală constând în anularea actului, nu poate pretinde ulterior acordarea de despăgubiri egale cu

majorările de întârziere și penalitățile aferente impozitului pe profit de 148.646 lei pe considerentul că dacă ar fi fost emisă decizia de impunere în același timp cu procesul verbal de control ar fi fost evitată plata accesoriilor.

Instanța a constatat că reclamanta a avut cunoștință de stabilirea impozitului pe profit suplimentar în sumă de 255.632 RON prin procesul verbal nr.11/2005, din care a achitat din proprie inițiativă suma de 106.985 lei rămânând neachitată o diferență de 148.646 RON față de care a știut că pentru neachitare va datora obligații fiscale accesorii reprezentând majorări de întârziere și penalități și deci reclamanta nu a luat cunoștință pentru prima dată de acest impozit odată cu emiterea deciziei de impunere, ci prin neachitarea acestuia după data de 16.05.2005 și-a asumat incidența în sarcina sa a dispozițiilor legale ce prevedeau plata majorărilor de întârziere.

Aceleași considerente au fost reținute și în privința sumei de 29.210 lei reprezentând despăgubiri egale cu majorările de întârziere și penalitățile aferente unui TVA de 99.015 lei.

4. Referitor la cauza de răspundere patrimonială legată de soluționarea peste termenul legal de 6 luni a inspecției fiscale începute la 11 ianuarie 2008 și care a avut ca efect pagubele suferite de reclamantă prin nerestituirea la termen a impozitelor plătite în plus din eroare, respectiv a impozitului pe veniturile microîntreprinderilor și pe dividendele persoanelor juridice, se observă că reclamanta a invocat faptul că în baza Ordinului de serviciu nr.28/11.01.2008 inspecția fiscală a început la această dată și trebuia finalizată în termenul de 6 luni prevăzut de art.104 alin.2 Cod procedură fiscală, or, de vreme ce inspecția fiscală s-a finalizat prin raportul din 19.12.2008, reclamantei i s-a adus un prejudiciu calculat sub forma dobânzilor prevăzute de art. 124 din O.G. 92/2003, prin raportare la suma efectiv restituită de 1.799.647 lei la data

de 9.03.2009.

Pe de-o parte, instanța a reținut că pentru verificarea modului de determinare, de declarare și de plată a impozitului pe venitul microîntreprinderilor, precum și a impozitului pe veniturile din dividende a fost emis Ordinul de serviciu nr.28/11.01.2008, iar prin constatările raportului de inspecție fiscală s-a reținut că pentru achitarea impozitului pe veniturile microîntreprinderilor în sumă de 2.232.468 lei reclamanta a formulat o cerere de compensare a acestui impozit cu impozitul pe dividende persoane juridice, în sumă de 2.785.687 lei considerat ca achitat eronat de societate, iar în urma cererii nr.114/3.07.2006 reclamantei I s-a emis nota de compensare nr. 6734/17.07.2006 a impozitului pe dividende în sumă de 2.785.687 lei, astfel încât reclamanta nu a făcut nicio dovadă privind soluționarea cu întârziere a unei cereri de restituire în condițiile în care la dosar nu există copia acestei cereri înregistrată la organul fiscal competent și nici dovada privind modul de soluționare a acesteia.

Pe de altă parte, organul fiscal a arătat că reclamanta a solicitat compensarea din suma totală de 3.019.450 lei a unor obligații în cuantum de 1.219.803 lei, iar această compensare s-a efectuat în conformitate cu art. 122 alin.1 lit.a Cod procedură fiscală, operând de la data depunerii de către reclamantă a cererii de compensare.

5. În ceea ce privește restituirea sumelor de bani reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul cauzat reclamantei pentru nerestituirea la termen a impozitului pe dividende persoane juridice, instanța a constatat că reclamanta a depus cereri de restituire a impozitului privind dividendele persoanelor juridice subnr.961044/3.03.2009 ce a fost soluționată prin nota de restituire nr.6665/5.03.2009, reclamanta nefăcând dovada contrară celor menționate de organul fiscal, astfel încât apare ca neîntemeiată cererea acesteia pentru acordarea despăgubirilor astfel

individualizate la pct.4 din acțiunea introductivă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta S.C. PPS.R.L. criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie prin încălcarea prevederilor cu caracter general ale art.304¹ Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac, recurenta-reclamantă a formulat următoarele critici de nelegalitate cu privire la hotărârea atacată, care pot fi subsumate cazului de modificare prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă:

-Instanța de fond a reținut că prelungirea termenului de soluționare a decontului TVA cu sume negative nr. 167647 din 25 mai 2007 este justificată de situații obiective, neimputabile autorității fiscale și că această prelungire nu se datorează încălcării dispozițiilor legale de către organul fiscal fără mai analizeze motivarea reală a pretențiilor cu privire la pagubele cauzate de soluționarea cu întârziere a decontului TVA.

În dezvoltarea acestei critici, recurenta-reclamantă arată că nu contestă legalitatea controlului ci faptul că a fost efectuat cu depășirea termenului prevăzut de lege, fără o justificare rezonabilă. În susținerea acestui motiv de recurs, a fost invocată Hotărârea CJUE din 12 mai 2011, pronunțată în cauza C-107/10 într-o procedură preliminară, potrivit căreia reglementările Uniunii Europene (articolul 183 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/138) trebuie interpretate în sensul că se opun prelungirii termenului de 45 zile în care inspecția fiscală trebuia finalizată și că dobânzile pentru sumele de rambursat din TVA curg de la data la care termenul de 45 zile a expirat.

Această interpretare dată de CJUE este obligatorie pentru toate statele membre ale Uniunii Europene și ea constituie un izvor de drept intern, în măsura în care această interpretare ar veni în conflict cu o normă internă, dreptul european este

prioritar, așa cum dispune art.148 alin.(2) din Constituția României.

-În virtutea aceleiași logici care impune plata de dobânzi către autoritatea fiscală de la data la care trebuia finalizată o inspecție fiscală, intimata-pârâtă trebuie să plătească și sumele de: 203.319 lei – despăgubiri egale cu majorările de întârziere și penalitățile plătite aferente impozitului pe profit de 148.646 lei.

Recurenta-reclamantă reia toate pretențiile solicitate prin acțiune cu argumentele prezentate pe larg în cuprinsul acesteia iar cu privire la suma de 986.736 lei, prin notele scrise precizează că nu mai susține acest petit reprezentând penalități contractuale pretinse de S.C. CP S.R.L. Biharia.

Arată în finalul motivelor de recurs că la suma pretinsă se adaugă dobânzile prevăzute de art.124 C.proc.fisc, începând cu 07 august 2009, data la care cererea formulată în procedura plângerii administrative prealabile trebuia soluționată.

Cu privire la termenul de 45 zile, prevăzut de art. 70 C.proc.fisc, jurisprudența a stabilit că nerespectarea acestuia atrage obligația organului fiscal de a plăti dobânzi contribuabilului, sens în care invocă Decizia nr. 1494 din 18 martie 2009 a Secției de contencios administrativ fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție și decizia nr.227 din 20.01.2009 a Curții de Apel Craiova.

Prin întâmpinarea depusă la dosar intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea recursului ca nefondat insistând asupra faptului că în ceea ce privește cererea de obligare la plata unor despăgubiri aferente unor activități de inspecție fiscală cu nerespectarea termenelor legale, în mod temeinic instanța de fond a reținut că nesoluționarea în termen a cererii de rambursare nu este rezultatul unei atitudini culpabile a organelor fiscale, această nesoluționare fiind rezultatul unor cauze obiective.

Prin Notele scrise depuse la dosar la termenul din 28 octombrie 2011, recurenta-reclamantă a formulat cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 alin. 3 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (T.F.U.E.) cu trei întrebări preliminare referitoare la interpretarea art. 183 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/138.

Înalta Curte prin Încheierea pronunțată la 9 decembrie 2011 a respins cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Cu privire la prima întrebare preliminară formulată de recurenta-reclamantă SC „Porto Petrol” S.R.L. care privește interpretarea art. 183 din Directiva 6/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/138 reținând că, deși această normă europeană are legătură cu soluționarea prezentului litigiu, în acest caz nu există obligativitatea de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene, deoarece există deja jurisprudența în această materie, reprezentată de Hotărârea C.J.U.E. din 12 mai 2011, pronunțată în cauza C-107/10, în cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de o instanță din Bulgaria, referitoare la interpretarea aceleiași reguli comunitare Directiva 2006/112, modificată prin Directiva 2006/138.

Referitor la cea de a doua întrebare preliminară formulată de recurenta – reclamantă care se referă la momentul de la care trebuie calculate dobânzile aferente sumei de rambursare a T.V.A., Înalta Curte a constatat că aceasta vizează aplicarea și interpretarea unei norme interne, respectiv art. 70 alin. 2 din Codul de procedură fiscală, solicitare care excede competenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

A treia întrebare preliminară formulată de recurenta – reclamantă nu îndeplinește condițiile de admisibilitate pentru trimiterea cererii de sesizare, astfel cum acestea sunt prevăzute expres în art. 267 din T.F.U.E.

Recursul este fondat.

Recurenta-reclamantă a solicitat acordarea de despăgubiri în sumă de 530.738 lei dobânzi aferente sumei de 893.498 lei scadentă la rambursare la data de 10.07.2007, dată la care trebuia finalizată inspecția fiscală în termen de 45 zile cum prevede art.70 Cod procedură fiscală iar suma efectiv rambursată a fost primită de la 23.07.2009.

Cuquantumul sumei nu este contestat, fiind stabilit pe baza expertizei contabile administrate în cauză.

Dobânzile pretinse sunt calculate conform art.124 din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, calculate la sumele cu titlu de TVA care trebuiau rambursate de pârâți la expirarea termenului prevăzut de lege, de la depunerea decontului TVA din 25.05.2007.

Decontul TVA a fost transmis spre verificare de către Serviciul Rambursări TVA la Activitatea de Inspecție Fiscală la data de 24.07.2007, când a fost înregistrat sub nr. 735535.

Inspecția fiscală generată de cererea de rambursare a fost dispusă și începută la 26.07.2007, pentru ca ulterior după expirarea termenului legal de 45 zile respectiv la 23.08.2007 să fie suspendată pentru a se efectua verificări încrucișate la 4 societăți comerciale, rezultatul fiind comunicat la DGAMC la 17.06.2008..

Recurenta-reclamantă arată că inspecția fiscală s-a desfășurat pe un termen nepermis de lung, fără o justificare rezonabilă.

Prima instanță a reținut că prelungirea termenului de soluționare a decontului de TVA este justificat de situații obiective, sens în care s-a raportat la prevederile art.70 alin.2 din Codul de procedură fiscală.

Potrivit acestui text de lege când pentru soluționarea cererii sunt necesare informații suplimentare acest termen de 45 zile se prelungește cu perioada cuprinsă între data solicitării și data primirii informațiilor solicitate.

În speță, organele fiscale au apreciat că informațiile suplimentare sunt necesare după expirarea celor 45 zile, când inspecția fiscală a fost suspendată pentru a se efectua verificări încrucișate la 4 societăți comerciale care au durat până la 03.06.2008, inspecția fiscală fiind reluată la data de 23.06.2008.

Recurenta-reclamantă în susținerea motivelor de recurs a invocat Hotărârea CJUE din 12 mai 2011, pronunțată în cauza C-107/10 în cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de o instanță din Bulgaria, în care s-a reținut că: În lumina principiului neutralității fiscale, articolul 183 din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/138, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale potrivit căreia termenul normal de rambursare a excedentului de taxă pe valoare adăugată, la expirarea căruia sunt datorate dobânzi de întârziere aferente sumei care trebuie restituită, este prelungit în cazul inițierii unui control fiscal, această prelungire având drept consecință faptul că dobânzile sunt datorate doar de la data finalizării controlului, cu toate că excedentul menționat a făcut deja obiectul unei raportări pe durata celor trei perioade fiscale care urmează perioadei în care acesta a apărut. În schimb, faptul că termenul normal amintit este stabilit la 45 zile nu încalcă această prevedere “.

Astfel problema juridică dezlegată de CJUE prin hotărârea preliminară se suprapune cu situația dedusă judecății privind pretențiile recurentei-reclamante vizând suma de 530.738 lei dobânzi calculate la sumele cu titlu de TVA solicitate la rambursare, și plățile cu întârziere. În situația dată conform art.70 alin.2 Cod procedură fiscală organele de specialitate pot prelungi durata controlului însă datorează dobânzi pentru întârzierea rambursării sumelor solicitate cu titlu de TVA.

CJUE în cauza C283/81CILFIT a statuat că, fără a fi direct obligatorii, dezlegările date prin alte hotărâri preliminare

se impun tuturor instanțelor naționale privind problemele respective de drept comunitar.

Termenul de 45 zile pentru rambursarea TVA este stabilit prin art.70 alin.1 Cod procedură fiscală privitor la termenele de soluționare a cererilor contribuabililor.

Curtea reține că necesitatea acordării de dobânzi de către Stat în cazul rambursării cu întârziere a sumelor TVA solicitate de contribuabil se impune și în baza aquis-ului comunitar din materia TVA, astfel cum acesta a fost interpretat de către Curtea Europeană de Justiție, întrucât dispozițiile din legislația română referitoare la rambursarea TVA sunt rezultatul transpunerii legislației comunitare din domeniul TVA, iar jurisprudența Curții Europene de Justiție în materie este obligatorie pentru instanțele din România odată cu data aderării la Uniunea Europeană.

În primul rând, în jurisprudența Curții Europene de Justiție s-a reținut în mod constant că "Statele Membre au o oarecare libertate de manevră în stabilirea condițiilor de rambursare a TVA în exces, dar ca nu ar putea să aducă atingere, prin impunerea acestor condiții, principiului neutralității TVA prin impunerea unei sarcini asupra contribuabilului de a suporta în tot sau în parte TVA-ul, ceea ce implica în mod necesar "ca TVA-ul să fie rambursat într-o perioadă de timp rezonabilă prin plata unor sume de bani sau prin luarea unor măsuri echivalente și ca în orice caz, metoda adoptată pentru rambursare nu poate să implice niciun fel de risc pentru contribuabil" (paragraful 17 al spetei Șosnowska).

În mod similar, din opinia exprimată de Avocatul General Mischo în speța „Comisia Europeană vs. Italia”, reiese că, atunci când face referire la rambursare, art. 18 alin.A din Directiva a 11-a de TVA (care reglementează la nivel de principiu mecanismul de funcționare a sistemului comun de TVA) nu are în vedere cu siguranță printre modurile de rambursare vreunul în care contribuabilul îndreptățit la rambursare în

calitate de creditor să fie confruntat cu vreun risc, oricare ar fi acesta, motiv pentru care Curtea Europeană de Justiție reține în hotărârea pronunțată în cauza ca întrucât rambursarea TVA "este unul dintre elementele esențiale de aplicare a principiului neutralității sistemului comun de TVA, condițiile stabilite de Statele Membre în privința rambursării nu pot aduce atingere acestui principiu, prin punerea contribuabilului în situația de a suporta în tot sau în parte, riscul sarcinii TVA" (paragraful 33).

De aceea, Curtea Europeană de Justiție concluzionează că "Statele Membre, prin condițiile impuse pentru rambursarea TVA, trebuie să îndreptățească contribuabilul să recupereze într-o manieră adecvată în întregime suma care îi este datorată spre rambursare. Aceasta implica în mod necesar ca rambursarea să aibă loc într-o perioadă rezonabilă de timp, prin plata sau mijloace echivalente, și în orice caz, orice metoda de rambursare adoptată nu trebuie să genereze vreun risc financiar pentru contribuabil." .

În al doilea rând, se reține că principiul neutralității TVA reprezintă aplicarea în materia TVA a principiului legal general al nediscriminării, întrucât competitorii nu pot fi tratați în mod diferit din perspectiva TVA.

Or, dacă nu s-ar acorda dobânzi unui contribuabil care beneficiază de rambursare TVA cu întârziere, acesta s-ar afla într-o poziție de discriminare față de un alt contribuabil, competitor de-al său, care ori nu a fost pe poziție de rambursare de TVA (respectiv, suma TVA aferentă achizițiilor sale a fost mai mare decât suma TVA aferentă livrărilor sale), ci pe poziție de plată TVA (adică, suma TVA aferentă achizițiilor sale a fost mai mică decât suma TVA aferentă livrărilor sale) ori care a beneficiat de o rambursare imediată și fără întârziere a TVA, ceea ce potrivit jurisprudenței Curții Europene de Justiție ar fi de neconceput.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte constată că pretențiile deduse din rambursarea cu întârziere a TVA sunt întemeiate în raport de prevederile art.70 și art.124 Cod procedură fiscală, aceasta în condițiile în care prin adresa atacată nr.1061846/10.12.2009, emisă de ANAF, s-a exprimat un refuz apreciat ca nejustificat, de emitere a unui act administrativ pentru plata dobânzilor conform art.124 Cod procedură fiscală.

Criticile ce vizează celelalte pretenții deduse judecății și respinse de prima instanță nu pot fi reținute.

Cu privire la suma de 203.319 lei – reprezentând majorări de întârziere și penalități aferente impozitului pe profit în suma de 148.646 lei, așa cum a menționat intimata-pârâtă prin întâmpinare, în condițiile în care nu a fost solicitată restituirea acestei sume reprezentând impozit pe profit, cererea de acordare de majorări de întârziere și penalități aferente restituirii cu întârziere a sumei solicitate, în cuantum de 203.319 lei, nu are temei legal și nu poate constitui prejudiciu.

Totodată nici suma de 29.210 lei solicitată de recurenta-reclamantă cu titlu de majorări de întârziere și penalități aferente impozitului pe profit în sumă de 99.015 lei nu are temei legal pentru a fi datorată, aceasta în condițiile în care titlul de creanță nu a fost contestat de societate.

Referitor la suma de 431.915 lei – reprezentând dobânzi aferente sumei de 3.019.450 lei solicitată la restituire în data de 12.07.2008, din care s-a restituit suma de 1.799.647 lei în data de 09.03.2009, compensarea a operat de la data depunerii cererii de compensare conform art. 122 alin.1 lit.a, care prevede “(1) În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, majorările de întârziere se datorează până la data stingerii inclusiv, astfel: a) pentru compensările la cerere, data stingerii este data depunerii la organul competent a cererii de compensare”, nefiind datorate în consecință sumele

solicitate de recurenta-reclamantă.

Raportându-se la dispozițiile art.227 alin.2 Cod procedură fiscală, în mod corect prima instanță a constatat că nu sunt întrunite condițiile antrenării răspunderii patrimoniale administrative în privința sumelor solicitate de reclamantă și reiterate în cererea de recurs la nr.1,2, 4, 6,7 și 8.

Mai mult, în privința cheltuielilor cu consultanța juridică fiscală și contabilă angajata în baza Actului adițional din data de 15.07.2008 și a contractelor din data de 24.07.2008, 30.07.2008, respectiv din data de 16.06.2009, prima instanță a reținut incidența art.106 alin.3 din OG nr.92/2003, invocată de reclamantă prin acțiune, conform cărora pe durata exercitării inspecției fiscale contribuabilii supuși acesteia au dreptul de a beneficia de asistenta de specialitate sau juridică, angajarea acestor cheltuieli fiind o opțiune a societății, care nu a dovedit necesitatea angrenării acestor cheltuieli raportate la poziția organelor fiscale și mai mult intimata DGAMC a depus toate diligențele pentru clarificarea tratamentului fiscal al sumelor în discuție, solicitând punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală .

În consecință, pentru considerentele expuse la pct.II.1 din decizie, în temeiul art.20 din Legea nr.554/2004, art.312 alin.1 teza I din Cod procedură civilă, Înalta Curte a admis recursul, a modificat în parte sentința recurată, cu aplicarea art.274 și 276 Cod procedură civilă pentru partea căzută în pretenții.

ICCJ – Încheierea unui act adițional la un contract de achiziție publică aflat în curs de executare la data intrării în vigoare a O.U.G. nr. 34/2006

Legislație relevantă:

O.U.G. nr. 34/2006, art. 298

Potrivit art.298 din O.U.G nr. 34/2006 „contractele în curs de executare și procedurile de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se definitivează pe baza prevederilor legale în vigoare la data inițierii acestora”

Aceste dispoziții nu pot fi invocate pentru încheierea în afara procedurilor instituite prin O.U.G. nr. 34/2006 a unui act adițional la un contract de achiziție publică aflat în curs de executare la momentul intrării în vigoare a acestei ordonanțe.

Decizia nr. 1126 din 1 martie 2012

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, astfel cum a fost precizată, reclamanta Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice (ANRMAR), în contradictoriu cu pârâtele Compania Națională X și S.C. GS S.A. a solicitat constatarea nulității absolute a actelor adiționale încheiate la contractul nr.101/2782/27.04.2006, respectiv actul adițional nr.1 înregistrat cu nr.101/ 2782/27.04.2006, Actul adițional nr.2

înregistrat cu nr.101/4812/ 29.05.2007, Actul adițional nr.3 înregistrat cu nr.101/445/ 29.01.2008, Actul adițional nr.4 înregistrat cu nr.101/1734/02.04.2008 și Actul adițional nr.5 înregistrat cu nr.101/7501/17.12.2008.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că, la data de 27.04.2006, Compania Națională X (denumită Beneficiar) a încheiat Contractul de prestări servicii nr.110/27.04.2006, 101/2782/27.04.2006 cu S.C. GS S.A. (denumită Prestator) și a susținut că, ulterior atribuirii acestui contract, după intrarea în vigoare a O.U.G. nr.34/2006, Compania Națională X a prelungit nejustificat durata contractului, achiziționând noi servicii, afectând noi sume de bani din fondurile publice pentru achitarea acestora, prin încheierea a 5 acte adiționale, eludând astfel prevederile imperative ale O.U.G. nr.34/2006 deși, odată cu intrarea în vigoare a O.U.G. nr.34/2006 (la data de 19 aprilie 2006), pârâta a dobândit calitatea de autoritate contractantă, iar pentru serviciile financiare care fac obiectul acestei suplimentări, aceasta avea obligația să atribuie un nou contract de achiziție publică, cu respectarea prevederilor art.20 din O.U.G. nr.34/2006.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, pârâta S.C. GS S.A. a invocat excepția de necompetență a Curții de Apel București, pe care instanța a respins-o prin încheierea de ședință din data de 29.03.2011, precum și excepția lipsei calității procesuale a reclamantei, la care a renunțat ulterior. Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea acțiunii reclamantei, ca nefondată.

Prin Sentința civilă nr.3082 din 19 aprilie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice, în contradictoriu cu pârâtele Compania Națională X S.A. și S.C. GS S.A. ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, în esență, că între Compania Națională X S.A. și S.C. GS S.A., s-a încheiat Contractul de prestări servicii nr.101/2782/27.04.2008, cu obiectul menționat de reclamantă în motivarea acțiunii, pe o durată de 5 ani.

Analizând conținutul pct.13.3 din contract, conform căruia orice modificare a convenției poate fi făcută doar în scris, prin acte adiționale, încheiate în aceeași formă ca și documentul original și constatând împrejurarea că încheierea contractului de prestări servicii s-a realizat anterior intrării în vigoare a O.U.G. nr.34/2006, Curtea a reținut că art.298 din actul normativ menționat trebuie interpretat în sensul că O.U.G. nr.34/2006 este inaplicabilă în cazul contractelor încheiate înainte de intrarea sa în vigoare, inaplicabilitatea vizând inclusiv prevederile art.20, referitoare la obligația unei autorități contractante de a atribui contractele de achiziție publică prin licitație, astfel încât actele adiționale încheiate de pârâte sunt permise de contractul inițial, care scapă reglementării OUG nr.34/2006.

Împotriva acestei hotărâri, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, au declarat recurs Autoritatea Națională pentru Reglementarea și Monitorizarea Achizițiilor Publice și Compania Națională X S.A.

În recursurile formulate, cele două recurente au invocat critici care se circumscriu motivului de recurs prevăzut la art.304 pct.7 Cod procedura civilă, susținând, în esență, că instanța nu și-a motivat soluția, limitându-se la invocarea art.298 din O.U.G. nr.34/2006 și reținând că prevederile acestei ordonanțe de urgență nu sunt aplicabile contractului și nici actelor adiționale încheiate ulterior.

Compania Națională X S.A. a argumentat că interesul său în promovarea căii de atac este determinat de faptul că, urmare a denunțării unilaterale a Contractului de prestări Servicii

nr.101/2782 din 27.04.2006 (respectiv nr.110 din 27.04.2006) așa cum a fost completat cu actele adiționale, S.C. GS SA a intentat acțiune în pretenții care formează obiectul Dosarului nr.20447/3/2010 aflat pe rolul Tribunalului București – Secția a VI-a comercială.

Separat, invocând dispozițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, în mod generic, ANRMAP a susținut critici care se circumscriu motivului de recurs prevăzut la art.304 pct.9 Cod procedura civilă, potrivit căruia o hotărâre poate fi recurată atunci când este lipsită de temei legal, ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

În esență, autoritatea publică recurentă a argumentat că instanța de fond a reținut în mod greșit, în primul rând, că potrivit prevederilor art.298 din O.U.G. nr.34/2006, dispozițiile acestei ordonanțe de urgență nu sunt aplicabile, contractul de prestări servicii fiind încheiat anterior intrării în vigoare a acestui act normativ.

Pe de altă parte, autoritatea publică recurentă a mai susținut că instanța de fond a apreciat în mod eronat că prevederile art.20 din această ordonanță de urgență nu sunt incidente în privința actelor adiționale.

De asemenea, a mai argumentat că judecătorul fondului a ajuns în mod eronat la concluzia că potrivit pct.13.3 din contractul de prestări servicii, orice modificare a acestuia putea fi făcută prin acte adiționale, așa cum s-a procedat și în cauza de față.

În concluzie, ANRMAP a cerut admiterea recursului formulat, desființarea soluției instanței de fond și admiterea acțiunii așa cum a fost formulată, cu consecința anulării actelor adiționale încheiate la Contractul nr.101/2782 din 27.04.2006.

Așa cum s-a arătat în Încheierea din 2.02.2012, din oficiu, instanța de recurs a pus în discuția părților problema

admisibilității căii de atac, în raport cu prevederile art.285 alin.(5) din O.U.G. nr.34/2006.

Prin concluziile scrise depuse, Compania Națională X SA a achiesat la excepția de inadmisibilitate a recursurilor, ridicată din oficiu de instanța de recurs, iar cu privire la fondul cauzei, a susținut aplicabilitatea prevederilor art.298 din O.U.G. nr.34/2006, potrivit cărora „Contractele în curs de executare și procedurile de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se definitivează pe baza prevederilor legale în vigoare la data inițierii acestora”.

În concluziile scrise depuse, ANRMAP a susținut netemeinicia excepției, ridicată din oficiu de instanța de recurs, argumentând că în cauză sunt incidente prevederile art.296¹ alin.(1) din O.U.G. nr.34/2006, care conferă autorității „dreptul de a solicita instanței de judecată constatarea nulității absolute a contractelor” în situațiile enumerate, situație în care hotărârea Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs, potrivit alin.(3) de la art.296¹.

În ceea ce privește fondul cauzei, a reiterat argumentele considerentelor recursului scris, solicitând admiterea acestuia.

Soluția instanței de recurs

Cu privire la admisibilitatea căii de atac a recursului

Într-adevăr, potrivit art.285 alin.(5) din O.U.G. nr.34/2006, „Hotărârea pronunțată de instanță este definitivă și irevocabilă”, dar această prevedere se referă la hotărârea pe care instanța de contencios administrativ o pronunță într-o cauză care are ca obiect o plângere împotriva unei decizii a Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, conform art.283 și urm. din Secțiunea a 8-a – Căi de atac împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a

Contestațiilor.

În cauză, însă, instanța de fond a avut de soluționat o acțiune pe care ANRMAP a formulat-o în temeiul art.296¹ alin.(1) din O.U.G. nr.34/2006, astfel că devine incidentă norma de la alin.(3) din același articol, potrivit căruia „Sentința Curții de Apel București poate fi atacată cu recurs în 15 zile de la data comunicării la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal”.

Astfel fiind, în cauza de față, recursul reprezintă o cale de atac admisibilă.

Cu privire la criticile încadrate în motivul prevăzut la art.304 pct.7 Cod procedura civilă, instanța de recurs reține că sunt neîntemeiate.

Într-adevăr, potrivit prevederilor art.304 pct.7 din Codul de procedură civilă, o hotărâre judecătorească poate fi recurată atunci când nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii.

Potrivit art.261 alin.(1) pct.5 Cod procedura civilă, hotărârea pronunțată de instanță trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și motivele pentru care au fost înlăturate cererile părților.

În cauză, judecătorul fondului a dat hotărârii o motivare foarte succintă, însă cuprinzătoare și corespunzătoare soluției pe care a adoptat-o, concluziile sale fiind argumentate în raport cu obiectul cauzei și cu dispozițiile legale și contractuale pe care le-a apreciat ca fiind aplicabile litigiului judecat, acțiunea fiind astfel respinsă ca neîntemeiată.

Criticile formulate cu privire la nelegalitatea și netemeinicia soluției instanței de fond, circumscrise

motivului prevăzut la art.304 pct.9 în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, sunt întemeiate pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a reținut în expunerea rezumativă prezentată la pct.1 al acestor considerente, instanța de fond a reținut, în esență, în primul rând că, în raport cu prevederile art.298 din O.U.G. nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile acestei ordonanțe de urgență, în general, nu sunt aplicabile actelor juridice deduse judecății și nici în ceea ce privește condițiile cerute la art.20 din această reglementare.

Pe de altă parte, instanța de fond a reținut că potrivit pct.13.3. din Contractul de prestări servicii nr.101/2782 din 27.04.2006, orice modificare a convenției putea fi realizată prin acte adiționale, lucru care s-a și făcut, în condițiile în care dispozițiile O.U.G. nr.34/2006 nu sunt incidente, iar actele adiționale „scapă reglementării” acestei ordonanțe de urgență.

În cauză, este necontestat că la data de 27.04.2006 a fost încheiat Contractul de prestări servicii nr.101/2782 din 27.04.2006 între S.C. GS SA în calitate de prestator și Compania Națională X SA, în calitate de autoritate contractantă beneficiară, având ca obiect serviciile enumerate la pct.3 din contract, pentru o durată de 5 ani, de la data semnării.

De asemenea, este necontestat că, după intrarea în vigoare a O.U.G. nr.34/2006 – 30.06.2006, au fost încheiate actele adiționale în litigiu: nr.1 din 4.12.2006, nr.2 din 29.05.2007, nr.3 din 29.01.2008, nr.4 din 2.04.2008 și nr.5 din 17.12.2008 prin care au fost aduse modificări substanțiale privind, inclusiv, majorarea comisioanelor, baremul de performanță și prelungirea duratei contractului care urma să expire la 27.04.2011, cu 5 ani de la 1.12.2008, urmând să

expire la 31.12.2013.

În urma controlului efectuat de ANRMAP au fost constatate deficiențele consemnate în Raportul de control nr. RC/7970 din 3.06.2010 organul de control propunând aplicarea prevederilor art.296¹ din O.U.G. nr.34/2006 în vederea stopării efectelor produse de încălcarea prevederilor legale, valorile respective depășind limitele legale.

În ceea ce privește aplicabilitatea prevederilor O.U.G. nr.34/2006, într-adevăr, potrivit art.298 „Contractele în curs de executare și procedurile de atribuire în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se definitivează pe baza prevederilor legale în vigoare la data inițierii acestora”, ceea ce înseamnă că legiuitorul a avut în vedere două situații: aceea a contractelor în curs de executare și aceea a procedurilor de atribuire în curs de desfășurare, ambele la data intrării în vigoare a O.U.G. nr.34/2006.

În cauză, este necontestat că nu este vorba de o procedură de atribuire aflată în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a O.U.G. nr.34/2006, dar nici de aspecte care să țină de executarea Contractului de prestări servicii încheiat la data de 27.04.2006, deci, anterior intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, în privința căror ar fi urmat să se aplice prevederile legale anterioare, în vigoare la data încheierii contractului.

Litigiul vizează modificări și completări aduse unor clauze esențiale ale contractului inițial, inclusiv mărirea duratei cu mai mult de jumătate din durata prevăzută, ceea ce impune concluzia că, de la data intrării în vigoare, O.U.G. nr.34/2006 este pe deplin aplicabilă actelor adiționale în litigiu, concluzia instanței de fond fiind eronată.

În ceea ce privește concluzia instanței de fond potrivit căreia actele adiționale sunt legale din moment ce potrivit

clauzei de la pct.13.3 din Contractul de prestări servicii, orice modificare a contractului poate fi făcută prin acte adiționale, această concluzie este greșită din moment ce are la bază ignorarea prevederilor O.U.G. nr.34/2006, în special prevederile art.20 în forma în vigoare la datele respective, potrivit cărora contractul de achiziție publică (de bunuri, servicii, etc.) trebuie să se facă prin aplicarea procedurilor de licitație publică.

Astfel fiind, instanța de recurs a constatat că instanța de fond a pronunțat o soluție netemeinică și nelegală, în condițiile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, recursurile fiind astfel apreciate ca întemeiate pentru considerentele prezentate.

Reținând că, la încheierea actelor adiționale din litigiu nu au fost respectate prevederile O.U.G. nr.34/2006, inclusiv prevederile art.20, acțiunea formulată de autoritatea publică a fost admisă constatându-se nulitatea actelor adiționale așa cum au fost identificate mai sus.

ICCJ – Funcționar public. Răspundere disciplinară. Termen de prescripție

Legislație relevantă:

Legea nr. 188/1999

*Potrivit art. 77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, republicată
„Sanctiunile disciplinare se aplică în termen de cel mult 1 an*

de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”.

Din interpretarea textului legal citat, rezultă faptul că cele două termene nu sunt alternative, fiind obligatoriu ca aplicarea sancțiunii disciplinare să se circumscrie ambelor termene, astfel încât nerespectarea oricăruia dintre ele, constituie un viciu de nelegalitate.

Decizia nr. 1107 din 1 martie 2012

Notă: Instanța a avut în vedere dispozițiile Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, în forma republicată în M.Of. nr. 365 di 29.05.2007, cu modificările și completările ulterioare.

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara reclamantul BE a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâții Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Autoritatea Națională a Vămilelor și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara, să se constate nulitatea absolută a Ordinului nr.2111/ 19.05.2011, emis de pârâțul Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, iar în subsidiar să se dispună anularea acestuia și suspendarea executării sale până la soluționare irevocabilă a contestației, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că prin Ordinul nr. 2111 din 19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, comunicat reclamantului la 20.05.2011, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de două luni, în baza art. 75, art. 77 alin.(1), alin.(2) lit.j, alin.(3) lit.b, alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/1999, coroborat cu art. 50 alin.(1), alin.(3) și 4 din H.G. nr.1344/2007.

În cuprinsul actului sancționator s-a reținut că reclamantul

se face vinovat de încălcarea prevederilor legale referitoare la îndatoriri, incompatibilități, conflicte de interese și interdicții stabilite prin lege pentru funcționarii publici, abatere reglementată de art.77 alin.(1) lit.i) din Legea nr.188/1999, întrucât ar fi permis ca pe calculatorul din biroul său să fie redactată o cerere în numele S.C. „P” S.R.L., pentru desigilarea instalației de producție și a căilor de acces din cadrul antrepozitului fiscal deținut, în legătură cu o acțiune în contencios administrativ îndreptată împotriva DJAOV Arad, utilizând astfel bunurile aparținând autorității vamale pentru desfășurarea altor activități decât cele aferente funcției publice deținute.

Reclamantul a susținut că ordinul atacat este nul absolut, întrucât nu cuprinde mențiunile obligatorii impuse de art.50 alin.3 din H.G. nr.1344/ 31.10.2007, respectiv nu menționează termenul în care poate fi contestată sancțiunea disciplinară, instanța la care poate fi îndreptată contestația și nici motivele pentru care au fost înlăturate apărările sale, formulate prin întâmpinarea comunicată Comisiei de disciplină, urmare a citației emisă la 21.09.2010, care vizau nulitatea procedurii de cercetare disciplinară prealabilă, urmare a neregulatei citări, raportat la dispozițiile art. 35 alin.2 din H.G. nr.1344/2007.

De asemenea, s-a susținut că ordinul atacat ar fi nul ca urmare a faptului că a fost emis după parcurgerea procedurii de cercetare disciplinară prealabilă de către o comisie de disciplină necompetentă, acesta apreciind că cercetarea sa trebuia efectuată de către Comisia de disciplină din cadrul ANAP, conform art.10 alin.(2) și art. 29 alin.(3) din H.G. nr.1344/2007, dat fiind faptul că, la data derulării acestei proceduri, deținea funcția publică de director administrativ, numit prin ordin al Președintelui ANAF.

Sub un alt aspect, s-a arătat că au fost încălcate prevederile art. 77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, în sensul că sancțiunea disciplinară a fost aplicată după expirarea

termenului de un an de la data sesizării Comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea pretinsei abateri disciplinare

Prin cererea depusă la dosar la 20.09.2011, reclamantul a precizat că nu a înțeles să cheme în judecată Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ci însăși Agenția Națională de Administrare Fiscală, în calitate de emitent al actului contestat.

Prin întâmpinările depuse la dosar, autoritățile pârâte au solicitat respingerea acțiunii, susținând că reclamantul se face vinovat de săvârșirea abaterii disciplinare reținute în sarcina sa, iar Ordinul nr. 2111/19.05.2011 cuprinde toate elementele impuse de art. 50 alin.(3) din H.G. nr. 1344/2007, iar probele administrate în cursul cercetării disciplinare au relevat vinovăția sa.

Prin încheierea de ședință din data de 20.09.2011 a fost admisă cererea de suspendare a executării Ordinului nr. 2111/19.05.2011, pentru motivele expuse în cuprinsul acelei hotărâri.

Prin Sentința civilă nr.433 din 5 octombrie 2011, Curtea de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea și a dispus anularea Ordinului nr.2111 din 19.05.2011, respingând, în rest, cererea.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

– Prin Ordinul nr.2111 din 19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, comunicat reclamantului la 20.05.2011, acesta a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de două luni, în baza art. 75, art. 77 alin.1, alin.2 lit.j, alin.(3) lit.b, alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/ 1999, coroborat cu art. 50 alin.(1), alin.3 și 4 din H.G. nr. 1344/2007;

– În speță nu se verifică susținerile privind nulitatea absolută a Ordinului nr. 2111/19.05.2011 emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, referitoare la neprecizarea instanței competente la care poate fi contestat actul astfel emis și nici termenul în care sancțiunea disciplinară poate fi contestată, la faptul că acesta a fost emis de către un organ incompetent, raportat la funcția publică pe care o ocupa la data emiterii sale.

– Dat fiind că la data sesizării comisiei de disciplină din cadrul Autorității Naționale a Vămile București reclamantul nu deținea funcția prevăzută de art.1 lit.g) din Ordinul emis de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.71 din 14 ianuarie 2008, privind organizarea și funcționarea Comisiei de disciplină din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, instanța de fond a concluzionat că, nu se poate constata nelegalitatea actului sancționator atacat pentru nerespectarea normelor de competență în efectuarea cercetării disciplinare.

Nu se verifică nici susținerile reclamantului referitoare la încălcarea condițiilor de formă legal impuse pentru emiterea sa, căci în art. 3 din dispozitivul său au fost reproduse fidel prevederile art.80 din Legea nr.188/1999, respectiv, art.51 din H.G. nr.1344/2007, rezultând astfel că emitentul actului a înțeles astfel să facă trimitere la reglementările legale în vigoare, a căror conținut se prezumă a fi cunoscut de către reclamant.

Raportat la starea de fapt reținută anterior, curtea de apel a constatat că cererea reclamantului de anulare a ordinului apare parțial întemeiată, verificându-se, în cauză, susținerile reclamantului referitoare la aplicarea sancțiunii disciplinare cu depășirea termenului de prescripție de 1 an, reglementat de art. 77 alin.(5) din Legea nr. 188/1999. S-a reținut că rezultă atât din cuprinsul Ordinului nr.2111 din 19.05.2011 (fila 11), cât și din copia sesizării adresate de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale

Timișoara, Autorității Naționale a Vămileor București, sub nr. 12574/ 23.04.2010, că la 28.04.2010 a fost înregistrată la comisia de disciplină din cadrul Autorității Naționale a Vămileor București (competentă, potrivit argumentelor mai sus expuse, să efectueze cercetarea disciplinară), sesizarea pentru declanșarea cercetării disciplinare a reclamantului, însoțită de nota de constatare prin care era expusă starea de fapt considerată a releva săvârșirea abaterii disciplinare.

Ca atare, în data de 28.04.2010 a început să curgă termenul de 1 an în interiorul căruia trebuia aplicată sancțiunea disciplinară reclamantului, iar ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare a fost emis după expirarea acestuia, la data de 19.05.2011.

S-a concluzionat în sensul că având în vedere că prin întâmpinările depuse la dosar, ori în cadrul concluziilor orale puse la dezbateră în fond a cauzei, pârâtele nu au formulat apărări cu privire la aceste susțineri și nu au relevat motive de suspendare ori întrerupere a termenului de prescripție menționat, termenul mai sus menționat, reglementat de art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 a expirat anterior emiterii ordinului sancționator.

2.1. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Autoritatea Națională a Vămileor prin Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale Timișoara și Agenția Națională de Administrare Fiscală, care au invocat motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ din Codul de procedură civilă, fiind susținute, în esență, următoarele critici:

– potrivit art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999 republicată, „sancțiunea disciplinară se aplică în termen de cel mult 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”;

– instanța de fond a interpretat greșit dispozițiile legale citate, ignorând că sancțiunea disciplinară a fost aplicată la data de 19.05.2011, deci în cadrul termenului de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare – 19.11.2009.

În concluzie, cele două autorități au solicitat admiterea recursurilor, desființarea soluției pronunțate și trimiterea cauzei pentru rejudecare.

2.2. Reclamantul a depus întâmpinare prin care a răspuns criticilor formulate, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică și solicitând respingerea recursurilor ca nefondate.

Recursurile sunt nefondate pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă prezentată mai sus, prin Ordinul nr.2111 emis la data de 19.05.2011, intimatul-reclamant a fost sancționat disciplinar cu diminuarea drepturilor salariale cu 10% pe o perioadă de 2 luni, conform prevederilor art.75, art.77 alin.(1), alin.(2) lit.j), alin.(3) lit.b), alin.(4), alin.(5), art.78 alin.(3) și art.79 alin.(1) din Legea nr.188/1999, republicată.

Din actele și lucrările cauzei rezultă că, așa cum în mod judicios a reținut instanța de fond, Comisia de disciplină competentă a fost sesizată la data de 28.04.2010, iar sancțiunea a fost aplicată prin Ordinul nr.2111 din 19.05.2011, ceea ce înseamnă încălcarea termenului de 1 an, prevăzut de lege.

Astfel, potrivit art.77 alin.(5) din Legea nr.188/1999, republicată „Sancțiunile disciplinare se aplică în termen de cel mult 1 an de la data sesizării comisiei de disciplină cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare”.

Din interpretarea textului legal citat, instanța de recurs

reține că cele două termene nu sunt alternative, fiind obligatoriu ca aplicarea sancțiunii disciplinare să se circumscrie ambelor termene, astfel încât nerespectarea oricăruia dintre ele, constituie un viciu de nelegalitate.

Or, în cauză, este necontestat că sancțiunea a fost aplicată prin Ordinul nr.2111 emis la data de 19.05.2011, în timp ce Comisia de disciplină competentă fusese sesizată la data de 28.04.2010, ceea ce reprezintă încălcarea termenului de 1 an prevăzut la art.77 alin.(5) din Legea nr.188/ 1999, republicată.

Soluția instanței de fond este legală și temeinică, recursurile fiind în consecință, respinse ca nefondate.

ICCJ – Funcționar public. Refuzul de a da curs detașării pentru motive familiale

Legislație relevantă:

Legea nr. 188/1999, art. 89 alin. (3) lit. f)

Refuzul unui funcționar public de a accepta detașarea, în condițiile în care avea încheiat cu părinții săi – aflați la o vârstă înaintată și cu o stare de sănătate precară – un contract de întreținere prin care și-a asumat obligația de a-i îngriji pe toată durata vieții, se încadrează în ipoteza reglementată de dispozițiile art. 89 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 188/1999, privind existența unor motive familiale

temeinice, ordinul prin care s-a dispus detașarea acestui funcționar public fiind, prin urmare, nelegal.

Decizia nr. 1135 din 2 martie 2012

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță sub dosar nr.226/57 din 18.03.2011 reclamantul CM a chemat în judecată pârâta Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă București, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se anuleze Ordinul nr.153/15.03.2011 emis de pârâtă și obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată;

În motivarea acțiunii s-a arătat că a fost detașat prin Ordinul nr.153/ 15.03.2011 la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași ca director executiv, însă din motive familiale temeinic justificate a înțeles să refuze detașarea prevalându-se de dispozițiile art.89 din Legea nr.188/ 1999, formulând și procedura prealabilă prevăzută de Legea nr.554/ 2004, cerere de care pârâta nu a ținut cont invocând motivul că Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași are postul de director executiv vacant.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare invocând excepția neîndeplinirii procedurii prealabile, iar pe fond netemeinicia acțiunii având în vedere că Ordinul nr.153/15.03.2011 este motivat în fapt și drept și îndeplinește condițiile de fond și formă cerute pentru validitatea actelor administrative.

Prin Sentința nr.118 din 15 aprilie 2011, Curtea de Apel Alba Iulia – Secția contencios administrativ și fiscal a respins excepția lipsei procedurii prealabile invocată de pârâta Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă și a admis acțiunea formulată de reclamantul CM împotriva pârâtei Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă – A.N.O.F.M.

A anulat Ordinul de detașare nr.153 din 15.03.2011 emis de pârâtă și a obligat-o pe aceasta la plata către reclamantă a sumei de 800 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință prima instanță a reținut că excepția neîndeplinirii procedurii prealabile este nefondată deoarece prin cererea din data de 16.03.2011 reclamantul a solicitat anularea ordinului de detașare invocând motive familiale justificate cu acte medicale și prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999 republicată. Totodată reclamantul a formulat și procedura prealabilă prevăzută de Legea nr.554/ 2004 privind contenciosul administrativ.

Pe fondul cauzei, s-a apreciat că din actele medicale depuse la dosar rezultă că tatăl reclamantului în vârstă de 84 ani este grav bolnav astfel că având în vedere și vârsta mamei de 78 ani, reclamantul este cel care se ocupă efectiv de îngrijirea acestora, având încheiat cu părinții și contract de întreținere.

Față de actele medicale depuse la dosar, s-a constatat că motivul neacceptării de către reclamant a detașării la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Călărași se încadrează în prevederile art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă.

În motivarea recursului s-a susținut că reclamantul a solicitat revocarea Ordinului nr.153 din 15.03.2011, prin adresa înregistrată sub nr.5765 din 23.03.2011, iar acțiunea s-a introdus la 18.03.2011, situație în care acțiunea era prematură.

S-a precizat că Ordinul nr.153/2011 a fost emis cu respectarea art.87 și 89 din Legea nr.188/1999, că măsura modificării raportului de serviciu a fost adoptată de conducătorul Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă pentru asigurarea coordonării A.J.O.F.M. Călărași.

S-a mai arătat că prin Ordinul nr.232 din 28.04.2011 a încetat detașarea intimatului-reclamant la Agenția Județeană pentru

Ocuparea Forței de Muncă Călărași.

Înalta Curte, examinând motivele de recurs, acțiunea, probele cauzei și legislația aplicabilă, a reținut:

Cu privire la excepția lipsei de interes în promovarea recursului

Interesul este definit în literatura juridică de specialitate ca fiind folosul practic pe care o parte îl urmărește prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Condiția interesului nu este cerută numai la punerea în mișcare a acțiunii, prin introducerea cererii de chemare în judecată, ci ea trebuie îndeplinită în legătură cu toate formele procedurale care alcătuiesc conținutul acțiunii, respectiv apărări, exercitarea căilor de atac, etc.

Reclamantul a considerat că recursul este lipsit de interes, deoarece s-a emis de către recurentă Ordinul nr.232 din 28.04.2011 prin care s-a încetat detașarea dispusă prin Ordinul nr.153/2011.

Prin motivele de recurs, însă, recurenta a susținut legalitatea Ordinului nr.153/2011 pentru perioada cât acesta a avut existență proprie, cât a produs efecte juridice.

În consecință, se află în analiză *legalitatea* Ordinului nr.153/2011 care a produs consecințe în perioada de la data emiterii și până la adoptarea Ordinului nr.232 din 28.04.2011 și ca urmare, excepția este nefondată.

Cu privire la excepția prematurității acțiunii

Reclamantul a solicitat prin cererea înregistrată sub nr.1022 din 16.03.2011 să se revoce Ordinul nr.153/2011.

Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a răspuns la această cerere cu adresa nr.5384 din 17.03.2011 (fila 15, dosar fond).

Acțiunea a fost introdusă la Curtea de Apel Alba Iulia la data de 18.03.2011, deci după primirea răspunsului la cererea reclamantei.

Prematuritatea este o excepție procesuală de fond, peremptorie, care se aplică în situația în care nu s-a formulat plângere prealabilă și partea se adresează instanței înainte de a expira termenul pentru introducerea acesteia.

Așadar, soluția de admitere a excepției prematurității se pronunță atunci când nu a expirat termenul pentru formularea reclamației administrative.

Potrivit art.11 alin.1 lit.a) din Legea nr.554/2004, cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ se pot introduce la instanță în termen de 6 luni de la data răspunsului la plângerea prealabilă.

Dreptul de a introduce acțiunea s-a născut la 17.03.2011 când reclamantul a primit răspuns la cererea sa, astfel că excepția prematurității nu este fondată.

Cu privire la fondul cauzei

Prin Ordinul nr.153/2011 reclamanta a fost detașată de la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași.

Potrivit art.87 alin.1 din Legea nr.188/1999 *mobilitatea* în cadrul corpului funcționarilor publici se realizează prin *modificarea* raportului de serviciu, fie pentru eficientizarea activității instituțiilor sau autorităților publice, fie în interesul funcționarului.

Una dintre modalitățile de modificare a raportului de serviciu o constituie detașarea.

Modul, condițiile și perioadele în care se efectuează detașarea sunt reglementate în cuprinsul art.89 din Legea nr.188/1999.

Legiuitorul a prevăzut în cadrul art.89 alin.3 din Legea nr.188/1999 și dreptul funcționarului public de a refuza detașarea, dacă se afla în una din situațiile enumerate în textul legal.

Reclamantul-intimat a refuzat detașarea de la A.J.O.F.M. Sibiu la A.J.O.F.M. Călărași din motive familiale.

Instanța de fond a apreciat corect că refuzul de a accepta detașarea se circumscrie situației reglementate de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/ 1999.

Reclamantul a încheiat cu părinții săi un contract de întreținere, prin care și-a asumat obligația de a-i îngriji pe toată durata vieții.

Din referatul medical nr.403/2011 rezultă că tatăl reclamantului-intimat are diagnosticul de neoplasm de colon, aceeași stare a sănătății fiind confirmată și de alte acte medicale.

De asemenea, părinții acestuia au vârsta de 84 ani și respectiv 78 ani.

Această situație de fapt dovedită cu acte se circumscrie motivului de refuz al detașării reglementat de art.89 alin.3 lit.f) din Legea nr.188/1999, context în care ordinul de detașare a fost nelegal, adoptat cu exces de putere, prin încălcarea dreptului funcționarului public, de a refuza detașarea.

Având în vedere considerentele expuse, în baza art.312 Cod procedura civilă, recursul a fost respins, sentința primei instanțe fiind legală și temeinică.

ICCJ – Traducător autorizat. Condiții pentru obținerea acestei calități

Legislație relevantă:

Legea nr. 178/1997, art. 3

Absolvirea în străinătate a unei instituții de învățământ superior juridic într-o limbă de circulație internațională, face ca cererea de eliberare a autorizației de traducător și interpret pentru respectiva limbă, să îndeplinească cerințele legale impuse de art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru soluționarea favorabilă a acestei cereri, astfel încât condiția impusă de Ministerul Justiției privitoare la recunoașterea diplomei de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din Cadrul Ministerului Educației și Cercetării este nejustificată. O asemenea echivalare ar fi fost necesară numai dacă persoana solicitantă ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obținute în străinătate să exercite profesia de jurist pe teritoriul României.

Decizia nr. 1265 din 8 martie 2012

Prin Sentința nr. 4732 din 24 noiembrie 2011, Curtea de Apel București- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamanta NE, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Justiției, obligând pârâțul să elibereze reclamantei autorizația de traducător și interpret pentru limba franceză, în termen de 15 zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii, sub sancțiunea unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, aplicabilă conducătorului pârâțului.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut în

esență că reclamanta NE a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Justiției, obligarea pârâtului la eliberarea autorizației de traducător și interpret pentru limba franceză, sub sancțiunea amenzii prevăzute de art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, precum și la repararea pagubei materiale cauzate prin nesoluționarea în termenul legal a cererii de eliberare a autorizației de traducător și interpret de limba franceză.

Problema de drept care trebuia lămurită în cauză, pentru a se putea aprecia asupra caracterului justificat sau nejustificat al refuzului pârâtului de a da curs cererii de eliberare a autorizației pentru reclamantă, exclusiv în baza actelor depuse de aceasta în susținerea cererii, este aceea dacă pentru obținerea autorizației de traducător și interpret de limba franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată reclamantei de către Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne.

Judecătorul fondului a mai reținut că instituția de învățământ superior absolvită de reclamantă este una de profil juridic, a cărei echivalare ar fi necesară în măsura în care reclamanta ar urmări, în temeiul acestei diplome, exercitarea profesiei de jurist pe teritoriul României, însă ceea ce urmărește să probeze reclamanta este întrunirea ipotezei normei legale cuprinsă în art. 3 lit. c teza a II-a din Legea nr. 178/1997, anume că *„posedă o diplomă de licență ori echivalentă care atestă că a absolvit un institut de învățământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea”*.

Concluzionând, instanța a constatat că pentru a se proba exclusiv absolvirea unui instituții de învățământ superior în limba franceză, doar pentru autorizarea ca interpret/traducător pentru limba franceză, nu se impune echivalarea diplomei reclamantei, astfel că refuzul pârâtului de autorizare în lipsa echivalării, este unul nejustificat.

Împotriva Sentinței nr. 4732 din 24 noiembrie 2011 a Curții

de Apel București, au formulat recurs reclamanta NE și pârâtul Ministerul Justiției.

Cererea de recurs formulată de reclamanta **NE** a fost întemeiată pe dispozițiile art. 304 pct.7 Cod procedură civilă cu referire la art. 261 pct.5 din Codul de procedură civilă, precum și pe dispozițiile art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, ambele critici vizând exclusiv capătul doi din acțiune privitor la repararea pagubei materiale ce i-a fost cauzată reclamantei prin nesoluționarea în termen legal a cererii de autorizare ca traducător și interpret de limba franceză și, în consecință, împiedicarea exercitării activității în discuție care este remunerată potrivit Ordinului MJ nr. 772/2009.

Recurenta-reclamantă a apreciat că în considerentele sentinței atacate nu se regăsește nici un element de drept sau de fapt care să justifice respingerea cererii de daune.

În ce privește motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că au fost ignorate dispozițiile art. 998-999 Cod civil precum și a art. 1084 Cod civil norme care obligă la repararea integrală a prejudiciului cauzat prin fapta ilicită, mai exact la acoperirea prejudiciului efectiv (*damnum energens*) dar și la beneficul nerealizat (*lucrum cessans*). Or, instanța de fond a constatat că acest capăt de cerere se impune a fi respins deoarece reclamata nu ar fi dovedit caracterul cert al invocatului prejudiciu, mai exact faptul că ar fi realizat efectiv activitatea de interpret traducător, deși a menționat recurenta, întrunea și întrunește toate condițiile executării acestei activități, în conformitate cu art. 2 și art. 5 din Legea nr. 178/1997.

Criticile recurentului-pârât Ministerul Justiției au fost subsumate motivului de recurs prevăzute de art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, considerând că soluția primei

instanțe este nelegală ca urmare a interpretării și aplicării greșite a prevederilor Legii nr. 178/1997 (art. 3) și a Regulamentului de aplicare a Legii nr. 178/1997 aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 1054/C/27 iulie 2005 care în art. 3(5) stabilește că „În situațiile prevăzute la art. 3¹ (2) din lege, diploma de licență sau echivalentă va fi recunoscută de către Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor din cadrul Ministerului Educației și Cercetării”. Potrivit art. 3¹ (2) din Legea nr. 178/1997 „Cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori ai Confederației Elvețiene pot fi autorizați ca traducători și interpreți în aceleași condiții ca și cetățenii români, putând dovedi îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 3 lit. c), e) și f) și cu documente emise/eliberate de autoritățile din statul membru de origine sau de proveniență.”

În raport de dispozițiile legale citate, recurentul a considerat că acestea, chiar dacă se referă la cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European ori ai Confederației Elvețiene, se aplică și speței de față, deoarece atâta timp cât în privința celor menționate este obligatorie recunoașterea diplomei de licență sau echivalentă și în privința cetățenilor români va fi obligatorie echivalarea aceleiași diplome, rațiunea fiind aceeași.

A mai adăugat recurentul că necesitatea echivalării este dată de faptul că diploma care atestă absolvirea unui institut de învățământ superior în limba străină este eliberată ca urmare a efectuării studiilor în străinătate, chiar dacă reclamanta exercită profesia juridică în baza unei diplome de licență eliberată în România.

Recursurile sunt nefondate:

Considerentele sentinței aflate în control judiciar

demonstrează că instanța de fond a arătat toate argumentele de fapt și de drept care au stat la baza analizei acțiunii în contencios administrativ, în întregul ei, formulate de reclamanta NE, cât și a apărărilor pârâtului Ministerul Justiției, iar împrejurarea că recurenta-reclamată este nemulțumită de soluția la care s-a ajuns în privința cererii de reparare a pagubei materiale cauzate prin nesoluționarea în termenul legal de autorizare ca traducător și interpret de limbă franceză, nu atrage incidența motivului de nelegalitate prevăzut la art. 304 pct.7 Cod procedură civilă („când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii”).

Evaluarea cererilor reclamantei s-a făcut în raport de probatoriul administrat și al reglementărilor legale aplicabile, Înalta Curte împărtășind concluzia la care instanța fondului a ajuns și neobservând elemente de natură a conduce la reformarea sentinței pronunțate.

Nefiind contestată situația de fapt detaliată în sentința recurată s-a remarcat că problema centrală a cauzei o reprezintă stabilirea dacă pentru obținerea autorizației de traducător și interpret de limbă franceză este sau nu necesară echivalarea diplomei eliberată de Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne în favoarea reclamantei, deci de a stabili dacă refuzul pârâtului de a da curs cererii ce i-a fost adresată la data de 29 iulie 2010 este unul justificat sau nu. Pentru a se da un răspuns acestei probleme s-a procedat la analiza din perspectiva art. 3 din Legea nr. 178/1997 pentru autorizarea și plata interpreților și traducătorilor folosiți de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiției, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Parchetul Național Anticorupție, de organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, de birourile notarilor publici, de avocați și de executori judecătorești, cu accent pe cerința prevăzută

la lit. c) teza a II-a din textul legal indicat: „posedă o diplomă de licență ori echivalentă din care rezultă specializarea în limba sau în limbile străine pentru care solicită autorizarea ori care atestă că a absolvit un institut de învățământ superior în limba străină pentru care solicită autorizarea sau posedă o diplomă de bacalaureat ori echivalentă din care rezultă că a absolvit un liceu cu predare în limba străină sau în limba minorităților naționale pentru care solicită autorizarea ori este atestat de către Ministerul Culturii și Cultelor ca traducător pentru specialitatea științe juridice, din limba română în limba străină pentru care solicită autorizarea și din limba străină în limba română”.

Luând în calcul și motivul invocat de pârât și încercarea de a-și justifica refuzul unui răspuns favorabil la cererea reclamantei, anume necesitatea echivalării diplomei reclamantei, instanța fondului a lămurit că rațiunea echivalării studiilor superioare juridice la Universitatea Paris 1 Pantheon Sorbonne cu studiile superioare juridice la o universitate din România, care ar presupune analiza comparativă a curriculei, a programelor analitice ale cursurilor efectuate, nu se verifică în privința autorizării ca interpret traducător.

Rezumând ampla analiză asupra solicitării reclamantei, judecătorul fondului a considerat în mod just că urmare absolvirii unei instituții de învățământ superior –indiferent de profil – în limba franceză nu mai este necesară echivalarea la care trimite Ministerul Justiției prin invocarea Regulamentului aprobat prin Ordinul nr. 4022/14 mai 2008 al ministrului educației, cercetării și tineretului, care privește organizarea și funcționarea Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor și a Metodologiei de recunoaștere și echivalare a diplomelor, certificatelor și titlurilor științifice.

O asemenea echivalare ar fi fost însă absolut necesară numai

dacă reclamanta ar fi urmărit ca în temeiul diplomei obținute în Franța să exercite profesia de jurist pe teritoriul României, ceea ce nu este însă cazul.

În acest context, corect s-a reținut că sunt incidente dispozițiile art. 2(1) lit.i) din Legea nr. 554/2004, în sensul că există un refuz nejustificat al pârâtului de a da curs solicitării reclamantei, ceea ce a condus la aplicarea dispozițiilor art. 18(1) raportat la art. 1(1) din Legea nr. 554/2004, respectiv la obligarea Ministerului Justiției de a elibera reclamantei autorizația de traducător și interpret pentru limba franceză, fixând în același timp în conformitate cu art.18(6) și un termen pentru executarea obligației și posibilitatea aplicării amenzii prevăzute de art. 24(2) din același act normativ în cazul neexecutării obligației .

În privința cererii reclamantei ca pârâtul să-i repare paguba creată prin refuzul nejustificat de eliberare a autorizației, soluția primei instanțe este de asemenea corectă și legală, întrucât prejudiciul este unul prezumat și nu unul cert, neexistând elemente pe baza cărora să se stabilească realizarea efectivă a activității de interpret/traducător de către reclamantă.

Practic, prejudiciul suferit nu este posibil a fi evaluat având în vedere dispozițiile art. 15(2) din OMJ nr. 1054/2005 „desemnarea interpreților și a traducătorilor de către organele prevăzute la alin.(1) se face dintre persoanele autorizate, prevăzute în listele întocmite potrivit art. 5 din lege, prin încheiere sau prin ordonanță, după caz. Prin aceeași încheiere sau ordonanță se stabilesc: obiectul prestației, termenul, condițiile de efectuare a acesteia, tariful aplicabil, precum și alte elemente necesare efectuării lucrării”.

De altfel, Înalta Curte apreciază că obligarea autorității pârâte la emiterea autorizației în temeiul Legii nr.

178/1997 modificată și completată, într-un termen strict și sub sancțiunea amenzii prevăzute de art. 24(2) din Legea contenciosului administrativ reprezintă , până la urmă, o reparație echitabilă oferită recurente-reclamante al cărei demers judiciar a fost cauzat în mod evident de exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței Ministerului Justiției de a nu-i rezolva cererea de eliberare a autorizației de traducător și interpret pentru limba franceză.

ICCJ – Aplicarea conducătorului autorității publice a amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere

Legislație relevantă:

Legea nr. 554/2004, art. 24 alin. (2)

Aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată este condiționată de stabilirea culpei conducătorului autorității administrative pentru neexecutarea hotărârii definitive și irevocabile pronunțate de instanța de contencios administrativ.

Decizia nr. 1435 din 16 martie 2012

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios

Administrativ și Fiscal, prin sentința nr. 7441 din 07.12.2011, a admis acțiunea reclamantului GF formulată în contradictoriu cu pârâtele Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, DD- Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și chemata în garanție Primăria Municipiului Bacău și a aplicat Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, de la data numirii acesteia în funcția de conducere și până la data executării sentinței nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de această instanță.

Pentru a pronunța o asemenea soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin sentința nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, a fost admisă în parte cererea reclamantului GF și a fost obligată pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită acestuia decizia reprezentând titlu de despăgubire.

În raport de prevederile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, modificată, pârâtele aveau la dispoziție un termen de 30 zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii pentru punerea în executare a acesteia.

Această hotărâre nu a fost pusă în executare nici în prezent, deși a trecut un interval de timp mai mare de un an de zile de la data până la care trebuia executată, motiv pentru care devin aplicabile prevederile art. 24 alin. 2 din legea aflată în discuție.

În speță, pârâta nu a probat faptul că dosarul reclamantului se află la Primăria Municipiului Bacău și că au fost

întreprinse demersuri pentru a se intra în posesia acestuia.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta DD-Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, care a solicitat modificarea sa, în sensul respingerii acțiunii reclamantului GF ca neîntemeiate.

În motivarea căii de atac, încadrată în drept în dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., recurenta a susținut faptul că sentința contestată dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 554/2004 și art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005.

În dezvoltarea acestui motiv de recurs au fost formulate de către recurentă următoarele critici de nelegalitate:

Pentru ca un subiect de drept să poată fi obligat la plata amenzii prevăzute de textul legal anterior arătat, trebuie să îndeplinească cumulativ două condiții: să aibă competența (respectiv, posibilitatea concretă) de a executa (ori a asigura executarea) personal a hotărârii judecătorești irevocabile; să fie vorba de o persoană fizică privată.

Ca atare, nu se poate sancționa o persoană juridică de drept privat, care utilizează fonduri publice, în încercarea de a eficientiza demersul reclamanților.

Dimpotrivă, dacă persoana amendată este una privată, ea trebuie să suporte această amendă din patrimoniul propriu, amenda având un caracter cominatoriu.

Conform art. 13 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005, membrii Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor nu au raporturi de subordonare față de Președintele Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

Potrivit art. 14 alin. 2 din aceeași lege, Comisia Centrală decide cu majoritatea de voturi a celor prezenți.

În această situație, votul aparține fiecărui membru al

Comisiei Centrale, iar Președintele nu are un instrument legal pentru a determina votul celorlalți membri ai Comisiei.

Ca atare, în cazul neexecutării unei hotărâri judecătorești, răspunderea aparține Comisiei în întregul său și nu Președintelui, care are un vot egal cu ceilalți membrii. Însă, acest aspect nu a fost analizat de către prima instanță cu ocazia soluționării excepției lipsei calității procesuale pasive.

În fine, recurenta a arătat că în ședința Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor din data de 15.03.2011 a fost desemnată S.C. „Cont Expert” S.A. în vederea întocmirii raportul de evaluare ce urmează să stea la baza emiterii titlului de despăgubire al intimatului. Însă, în lipsa dosarului de despăgubire nr. 14059/CC, care se află la Primăria Municipiului Bacău, se află în imposibilitatea transmiterii acestuia către societatea de evaluare.

Recurenta a mai precizat că, prin mai multe adrese, a solicitat dosarul de la Primărie, dar nu a primit un răspuns favorabil, motiv pentru care nu se face vinovată de neexecutarea sentinței nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

În baza art. 305 C.proc.civ., Înalta Curte a încuviințat recurtenței administrarea probei cu înscrisuri (a se vedea filele 34-40).

Recursul este fondat.

Obiectul cererii deduse judecății îl reprezintă aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată, ca urmare a refuzului autorității publice pârâte de a pune în executare obligațiile stabilite prin titlul executoriu.

În concret, textul legal anterior individualizat prevede că:

„(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.

(2) În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.”

În speța de față, titlul executoriu este reprezentat de sentința nr. 3987 din 18.11.2009 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 4207 din 08.10.2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Prin această hotărâre judecătorească, pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată să transmită dosarul nr. 14059/CC la evaluator și să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire pentru reclamantul GF.

În raport de prevederile art. 24 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, modificată pârâta DD– Președinte al Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților – are calitate procesuală pasivă în calitate de conducător al autorității publice obligate la executare.

Faptul că Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor este un organ colegial care adoptă deciziile privitoare la titlurile de despăgubire prin votul membrilor săi nu atrage nici lipsa calității procesuale pasive a președintelui acestei autorități publice și nici inadmisibilitatea capătului de cerere privind obligarea la plata amenzii.

Indiferent de caracterul colegial al deciziilor adoptate în cadrul autorității publice anterior individualizate și de lipsa subordonării ierarhice a membrilor Comisiei față de președinte, acesta poate și trebuie să adopte măsurile care se impun în vederea executării hotărârii privitoare la emiterea deciziei ce reprezintă titlu de despăgubire.

Pe fondul cererii, prima instanță a arătat că nu s-a făcut dovada demersurilor întreprinse de către autoritățile pârâte în vederea aducerii la îndeplinire a obligației ce le incumbă în baza titlului executoriu aflat în discuție.

Din actele prezentate la dosar în faza procesuală a recursului rezultă că, prin adresele nr. 14059/CC/10.08.2009, nr. 14059/CC/20.05.2009 și nr. 14059/CC/27.01.2012, s-a solicitat Primarului Municipiului Bacău restituirea dosarului de despăgubire nr. 14059/CC în vederea trimiterii acestuia la evaluator.

În urma acestei corespondențe purtate de autoritatea recurentă, la data de 13.03.2012, dosarul anterior arătat a fost retransmis Secretariatului Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, prin procesul-verbal nr. 2106/2012 (filele 34-35 dosar recurs).

Ca atare, dosarul intimatului urmează să fie înaintat la evaluator pentru întocmirea raportului de evaluare a imobilului menționat în titlul executor.

Pornind de la aspectele anterior expuse, instanța de control judiciar apreciază că recurenta nu este în culpă pentru neexecutarea executarea hotărârii definitive și irevocabile ce constituie titlul executor în cauza de față.

Față de împrejurarea că instanța de fond a interpretat în mod greșit dispozițiile art. 24 din Legea nr. 554/2004, modificată, în raport de situația factuală reținută, fiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Înalta Curte, în temeiul art. 312 alin. 1-3

C.proc.civ, raportat la art. 20 și 28 din Legea nr. 554/2004, a admis recursul, a modificat în parte sentința atacată, în sensul că a respins cererea reclamantului GF e aplicare a amenzii, ca neîntemeiată.

ICCJ – Admitere în magistratură. Condiția privind „buna reputație”. Exigențe

Legislație relevantă:

Legea nr. 303/2004, art. 14 alin. (2) lit. c)

În raport cu exigențele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială, săvârșirea de către o persoană, cu intenție, a unor infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice face ca respectiva persoană să nu îndeplinească cerința privind „buna reputație” prevăzută de dispozițiile art. 14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, pentru înscrierea la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, aceasta chiar dacă pentru condamnarea suferită – pedeapsa amenzii – între timp a intervenit reabilitarea.

Decizia nr. 1722 din 29 martie 2012

Prin cererea înregistrată la Curtea de Apel Timișoara, reclamantul TC a chemat în judecată Consiliul Superior al Magistraturii solicitând instanței ca în contradictoriu cu

pârâtul să dispună:

- anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru Procurori a C.S.M. prin care pârâtul a constatat că nu îndeplinește condițiile legale pentru numirea în funcția de procuror;
- să se constate că îndeplinește condițiile pentru ocuparea funcției de procuror, urmare a promovării examenului de admitere în magistratură din 21.11.2010;
- să fie obligat pârâtul să propună Președintelui României numirea sa în funcția de procuror;
- suspendarea executării Hotărârii nr.25A din 23.02.2011, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a participat la concursul de admitere în magistratură din data de 21 noiembrie 2010, fiind declarat admis cu media 7,40.

Concursul a fost validat de Plenul C.S.M. prin Hotărârea nr.1156 din 16.12.2010.

Prin Hotărârea nr.25A din 23.02.2011 a Secției pentru Procurori a C.S.M. s-a constatat că nu îndeplinește condițiile cumulativ prevăzute de art.226 alin.(2) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură, precum și procedura de numire în funcțiile de judecător și procuror, fără concurs, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.152 din 1.03.2006, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea nr.123 din 7.02.2008.

În considerentele hotărârii s-a reținut că reclamantul a fost declarat „respins” la concursul de admitere în magistratură organizat la 21.11.2010, reținându-se că nu îndeplinește condiția bunei reputații, întrucât figurează în evidența operativă a organelor de poliție.

Reclamantul a mai arătat că hotărârea C.S.M. de a-l respinge

pentru lipsa bunei reputații depășește esența și spiritul legii, întrucât prin Sentința penală nr.174 din 14.02.1996 a Judecătorei X, definitivă prin neapelare, a fost condamnat la plata amenzii penale de 90.000 ROL, pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere și încredințarea unui autovehicul unei persoane care nu deține permis de conducere, fapte prevăzute de art. 36 alin.(1) și art. 36 alin.(3) din Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice.

Curtea de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal prin Sentința civilă nr.399 din 22 septembrie 2011 a admis în parte acțiunea reclamantului TC dispunând anularea Hotărârii nr.25A din 23.02.2011 emisă de C.S.M. – Secția pentru procurori.

De asemenea, a constatat că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații pentru a fi numit în funcția de procurori, obligând pârâtul să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratura din 21.11.2010, respingând în rest acțiunea.

Totodată, a respins cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25/A din 23.02.2011 emisă de Secția pentru procurori a C.S.M. până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri și a luat act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință instanța a reținut că nu este întemeiată imputarea adusă reclamantului în sensul că nu ar avea o bună reputație în sensul art. 12 din Legea nr. 303/2004.

Cum pârâtul nu a prezentat nici date din care să rezulte o conduită reprobabilă repetată a reclamantului, nici anterior și nici ulterior săvârșirii faptei pentru care a fost

condamnat în 1996, nerezultând din dosar că reclamantul a mai săvârșit și alte fapte antisociale, chiar contravenții, în perioada anterioară sau ulterioară condamnării sale penale, instanța consideră că actul administrativ contestat nu este întemeiat în privința reținerii neîndeplinirii condiției buneii reputații de către reclamant.

Din acest punct de vedere, acțiunea reclamantului este întemeiată, pârâtul acționând cu exces de putere prin reținerea neîndeplinirii condiției buneii reputații de către reclamant, exces de putere definit drept „exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor”, excesul de putere din speță conducând la încălcarea dreptului reclamantului de acces la funcția de procuror pe considerente bazate pe o interpretare excesivă a unor texte legale lipsite de previzibilitatea necesară unei astfel de evaluări.

În ceea ce privește cererea reclamantului de a se constata că întrunește toate condițiile legale pentru a ocupa funcția de procuror în urma promovării examenului de admitere în magistratură din data de 21.11.2010, instanța constată că obiectul prezentului litigiu l-a reprezentat legalitatea Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 25 A din 23.02.2011 și îndeplinirea sau nu de către reclamant a condiției buneii reputații.

Părțile nu au solicitat și administrat probe din care să rezulte îndeplinirea celorlalte condiții legale pentru ocuparea funcției de procuror, astfel cum sunt prevăzute de 14 alin. 2 din Legea nr.303/2004, text care prevede că „la concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care îndeplinește cumulativ condițiile cetățeniei române, cu domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu, este licențiată în drept, nu are antecedente penale sau cazier fiscal, cunoaște limba română și este aptă din punct de vedere medical și

psihologic pentru exercitarea funcției.

Având însă în vedere că a reținut că reclamantul îndeplinește condiția bunei reputații, instanța va obliga pârâtul ca – în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții de numire în afara condiției referitoare la buna reputație – să propună Președintelui României numirea reclamantului în funcția de procuror pe un post corespunzător mediei obținute de reclamant la concursul de admitere în magistratură din 21.11.2010.

În ceea ce privește cererea de suspendare a executării Hotărârii nr.25 A din 23.02.2011 pronunțată de Secția pentru Procurori a Consiliului Superior al Magistraturii până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii de fond, instanța reține că reclamantul a justificat această cerere susținând că se află în imposibilitatea de a-și valorifica rezultatele concursului de admitere în magistratură și de a ocupa funcția de procuror, fiind declarat admis în urma tuturor probelor concursului (test scris, examinare psihologică și examinare medicală)

Cu privire la condițiile suspendării executării actului administrativ, întrucât reclamantul nu a făcut dovada îndeplinirii condiției unei pagube iminente prin executarea actului administrativ a cărui suspendare a solicitat-o, Curtea constată inutilitatea examinării și a condiției cazului bine justificat, cererea de suspendare fiind nefondată în condițiile în care nu sunt întrunite cumulativ ambele condiții menționate mai sus.

Curtea a reținut că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 – apreciază că nu este întemeiată cererea de suspendare a executării Hotărârea nr. 25 A/23.02.2011 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori până la rămânerea irevocabilă a prezentei hotărâri, motiv pentru care o va respinge.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs Consiliul Superior al Magistraturii care a invocat motivul prevăzut la art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia o hotărâre poate fi recurată atunci când a fost pronunțată fără temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Autoritatea recurentă a susținut, în esență, că instanța de fond a interpretat și aplicat greșit prevederile art.12 din Legea nr.303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „admiterea în magistratură a judecătorilor și procurorilor se face prin concurs, pe baza competenței profesionale, a aptitudinilor și a bunei reputații”.

Or, în cauză, condiția bunei reputații nu este îndeplinită, din moment ce intimatul-reclamant a fost condamnat pentru săvârșirea unor infracțiuni, ceea ce reprezintă fapte care au avut drept consecință pierderea bunei reputații.

Referitor la împrejurarea că între timp a intervenit reabilitarea de drept, C.S.M. argumentează că în acest mod reclamantul nu a redobândit buna reputație, cerută de dispozițiile art.12 din Legea nr.303/5004 republicată, făcând trimitere și la Decizia nr.5593/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

În concluzie, autoritatea recurentă a solicitat admiterea recursului, desființarea soluției pronunțate și respingerea acțiunii formulate de reclamant.

Recursul este întemeiat.

Astfel, în cauză, este necontestat că intimatul-reclamant a fost condamnat prin Sentința penală nr.174/1996 pentru săvârșirea cu intenție a două infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice.

De asemenea, este necontestat că în privința condamnării la amendă penală, între timp a intervenit reabilitarea de drept.

În considerentele soluției pronunțate, instanța de fond a reținut că în privința condamnării penale survenite în urmă cu peste 14 ani, a intervenit reabilitarea de drept, astfel că reclamantul se bucură de o bună reputație, fără să precizeze nici dacă această reputație a redobândit-o ca urmare a reabilitării și nici dacă eventual, nu o pierduse chiar ca urmare a faptului că pentru infracțiunile comise fusese condamnat cu amendă penală.

Raționamentul instanței de fond nu este doar incomplet, dar este și greșit din moment ce legiuitorul a instituit, între altele, două condiții distincte: lipsa antecedentelor penale și respectiv, existența unei bune reputații, așa cum rezultă din prevederile art.14 alin.(2) lit.c) din Legea nr.303/2004, republicată, potrivit căreia „La concursul pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii se poate înscrie persoana care (...) nu are antecedente penale sau cazier fiscal și se bucură de o bună reputație”.

Este adevărat că legiuitorul nu a definit conținutul noțiunii de „bună reputație”, lăsând acest lucru la aprecierea autorității competente, adică la aprecierea Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea care gestionează cariera magistraților, dar și accesul în magistratură.

Or, în situația concretă a reclamantului, Înalta Curte reține că autoritatea recurentă și-a exercitat dreptul de apreciere cu respectarea principiului legalității și a menținerii unor standarde ridicate, în raport cu exigențele impuse pentru exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

Or, Înalta Curte consideră că prin săvârșirea unor fapte penale, mai ales atunci când este vorba de infracțiuni

săvârșire cu intenție, reputația unei persoane este afectată negativ în mod fundamental, într-o societate normală, întemeiată pe respectarea ordinii de drept.

Astfel fiind, Înalta Curte reține că prin săvârșirea celor două infracțiuni intenționate la regimul circulației pe drumurile publice, intimatul-reclamant și-a pierdut buna reputație, prezumată a fi avut la data respectivă.

Or, în cauză, instanța de fond nu a argumentat și nici Înalta Curte nu a identificat cum, prin ce și nici în ce măsură a reușit intimatul-reclamant să-și redobândească buna reputație, care trebuie să constituie garanția schimbării radicale a poziției acestuia în raport cu respectarea și respectiv aplicarea legii.

Totodată, Înalta Curte consideră necesar să sublinieze că și reglementările internaționale referitoare la criteriile de selecție a viitorilor magistrați (Carta Universală a Judecătorului, Carta Europeană privind Statutul judecătorului, Recomandare CM/2000/12) impune o exigență maximă din partea entităților competente în ceea ce privește evaluarea profesională și morală, dar și conduita socială exemplară de care trebuie să se bucure aspiranții la demnitatea de magistrat, ceea ce înseamnă, inclusiv, lipsa oricărei încălcări a legii.

Recursul fiind întemeiat, a fost admis, soluția instanței de fond a fost desființată iar pe fond, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ghid explicativ pentru Formularul 201

Ministerul Finanțelor Publice a publicat un ghid explicativ pentru Declarația 201 privind veniturile realizate din străinătate. Sunt precizate categoriile de contribuabili care trebuie să depună această declarație, veniturile impozitate, precum și modul în care trebuie completată declarația.

Documentul poate fi consultat și descărcat de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice la rubrica [Ghiduri explicative](#).